PRO FERIA SEXTA
POST QUARTAM QUADRAGESIMÆ DOMINICAM.

Tunc dixit JESUS *manifeſte, Lazarus mortuus eſt,* Joann. 11.

I. ARGUM. De præparatione ad mortem.

SI Priſci Philoſophi Philoſophiam ſuam mortis meditationem dixere, dici poteſt apicem Chriſtianæ Sapientiæ eſſe, noſſe artem bene moriendi, quoniam hoc ſemel fieri poteſt: & prioris mortis defectus ſecunda morte reparari non poteſt. Sed præterquam quod ipſa inevitabilis moriendi neceſſitas evincat, opus eſſe, ut noſmet illi præparemus; ſatis valida ratio nos urget, quia tuto hanc impendimus præparationem, quæ nobis eſſe nequit inutilis, quemadmodum rebus in aliis paſſim uſuvenit. Cum enim parati ſumus ad longum iter ingrediendum; cum auri, argentique copia collecta eſt, ſupellex, & quidquid neceſſarium ducitur; aliud majoris momenti negotium conſilium ſuſceptum prohibere poteſt, & apparatus omnes inutiles reddere. Matrimonium, & nuptiæ ſumma cura erant paratæ, ſed in arena, cum omnia compoſita exiſtimabantur, negotium evanuit; ecce curæ omnes, & ſollicitudines fraudantur effectu. Dignitatis candidatus petitionis pondus ſuſtinueras, ſed gratioſior petitor te de ponte dejecit, vel obex a te neglectus cogit, ut a petitione animum ſemoveas; oleum, operamque perdidiſti. Sed nemo fruſtra ſe præparat morti, & hæc præparatio nunquam inutilis eſt; mors enim ſerius, ocyus aliquando tandem adveniet; & hoc præcipuum eſt opus prudentiæ, ſibi hac in re præcavere; nequando te imparatum apprehendat.

Scio equidem plenos eſſe libros præceptis, piiſque ſenſibus, ut extremæ illi diei noſmet diſponamus, ubi ſingula, quæ hoc in caſu nobis facienda ſunt, edocemur. Quamobrem mihi hæc generatim pertractanti, ſatis erit ad præparationem hanc adhortari duplicem proponendo veritatem, quæ complectitur quidquid ad hoc pertinet argumentum.

Primo, ut bene moriamur, nobiſmet præcavere debemus contra mortis inſidias, ſemper noſmet in eo ſtatu continentes, in quo coram Deo prodire cupimus; quam remotam vocamus præparationem.

Secundo noſmet communire debemus contra impetus illius, cum illam adventare cognoſcimus; idque per eos actus, quos in lectulo mortis elicere debet Fidelis, antequam ex hac vita diſcedat; quæ proxima dicitur præparatio.

Vide in Tom. III. Bibliotheca Mor. Evang. Titulum: MORS.

Infirmitas hæc non eſt ad mortem; ſed pro gloria Dei. Joannis 11.

II. ARGUM. Pro Feria ſexta poſt quartam Quadrageſimæ Dominicam. De bono uſu morborum.

Homines paſſim morbos conſiderant tamquam mala, & flagella Dei, & facile eſt oſtendere.

Primo eſſe magna beneficia, & effectus divinæ erga nos miſericordiæ; quia nos revocant ad officium, & efficiunt, ut conſcientiæ noſtræ conſulamus, de vita altera cogitemus, & in hac divinæ Juſtitiæ ſatisfaciamus.

Secundo, cum infirmitates a divina Providentia immittantur, præſtantiſſimum eſſe medium nos roborandi, ubi illis utamur ad agendam de peccatis noſtris pœnitentiam; pœnitentiam, quam fortaſſe nunquam ageremus niſi per hoc medium; quoniam per hanc ſupplere poſſumus omnibus bonis operibus, quæ facere neglexi mus; cum infirmi plures habeant occaſiones exercendi patientiam, & Chriſtianam mortificationem.

Tertio in infirmitatibus hanc quoque peculiarem utilitatem inveniri; cum enim ad Deum confugimus, illum ſupremum vitæ, neciſque arbitrum fatemur, de æternitate cogitamus, & mortis pavor efficit nos de altera vita ſollicitos: cum e contra, quando proſpera fruimur valetudine raro, vel nunquam Cæleſtes veritates meditamur, Dei obliviſcimur, cum ſexcentis modis laceſſimus; ſolatia, & voluptates inquirimus, & in omni flagitiorum genere marceſcimus, cum periculo per ſexcentos caſus, qui in vita accidunt, pereundi, ideoque in omnem æternitatem Cæleſti patria carendi.

Vide in Tom. III. Bibliotheca Mor. Evang. Titulum: MORBI.

PRO QUINTA QUADRAGESIMÆ DOMINICA.

Quis ex vobis arguet me de peccato. Joann. 8.

I. ARGUM. De Confeſſione, vel Sacramento Pœnitentiæ.

HÆC verba, auditores, vera non ſunt niſi in ore illa proferentis in hodierno Evangelio; illius videlicet, qui eadem eſt ſanctitas, & innocentia per ſe, & quem Sanctus Paulus omnino a *peccatoribus ſegregatum* appellavit; illius, qui eſt Agnus ſine macula, & qui venit in terram ad auferenda omnia mundi peccata, quemadmodum teſtatus eſt glorioſus ejuſdem Præcurſor: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi*; illius denique *qui peccatum non fecit*, neque facere potuit: nobis enim, qui in peccato concepti fuimus, & jam peccatores eramus antequam naſceremur, ſi eſſet præſumptio credendi nos ideo irreprehenſibiles eſſe, & dicendi cum Salvatore: *quis ex vobis arguet me de peccato?* Nonne omnia creata, quæ inſtrumenta fuerunt noſtrarum iniquitatum, & quæ gemunt, ut inquit Apoſtolus, ſub hac ſervitute, inſurgerent contra nos, quod factura ſunt Judicii die, futura contra nos loco accuſatorum, ac teſtium; vel ut ait Propheta, ipſa peccata noſtra nonne contra nos reſponderent? *Reſponderunt peccata noſtra*. Denique dilectus Diſcipulus nonne redargueret nos de falſitate, ac mendacio ob vanam hanc præſumptionem, quæ ſatis eſſet ad nos coram Deo nocentes probandos? *Si quis dixerit, quia peccatum non habet; mendax eſt, & veritas non eſt in eo*. Verumtamen quandoquidem Deus Eccleſiæ ſuæ reliquit Sacramentum pœnitentiæ, quod delere poteſt quæcumque fingi poſſunt peccata, & miniſtris ſuis facultatem largitus eſt illa dimittendi, quantumcumque gravia eſſe poſſint; & aſſeruerit ſententiam, quam illi in terra protulerint, in Cælo confirmatum iri: dicere poſſumus quodammodo in nobis ſitum eſſe liberari ab omnibus peccatis illa expiando per bonam confeſſionem, & veram, ſinceramque pœnitentiam, quæ nobis priorem innocentiam reſtituet. Hoc mihi præbet hodie occaſionem, (quandoquidem incipit Eccleſia nobis ob oculos ponere Paſſionem Salvatoris) habendi ſermonem de Sacramento, quod nobis ejuſdem meritum, & fructum applicat; & quandoquidem nullus eſt Fidelis, qui ſemet diſponere non teneatur per Confeſſionem ad recipiendum in hac Paſchatis ſolemnitate Salvatorem ſuum, non minus opportunum eſt, quam utile ſemel ſaltem verba facere de ea re, quam ſæpe facimus; quoniam maxime intereſt illam facere bene. Hoc autem præſtare cupio in hoc ſermone, qui cum præter ſolitum maxime didaſcalicus ſit, ac familiaris, non erit tamen ſimplex eruditio, quemadmodum argumentum ipſum videtur exigere; conabor enim duo vobis auferre præjudicia, quæ homines circa hoc Sacramentum habere videntur.

Hebr. 7. — Joann. 1. — 1. Petr. 2. — Joann. 8. — Iſaiæ 59. — Joann. 1. 1.

Primo quidam illud reſpiciunt tamquam graviſſimum onus, & moleſtiſſimam Chriſtianæ Religionis neceſſitatem; quibus oſtendendum eſt Deum nunquam majori uſum clementia, & miſericordia, quam cum inſtituit unicum hoc, & ſupremum remedium peccatorum. Hoc primum erit punctum.

Secundo alii e contra freti facilitate pharmaci adeo potentis, illud non his, quæ neceſſariæ ſunt, diſpoſitionibus accipiunt; quibus oſtendere volo hujus Sacramenti abuſum, & uſum pravum illud futurum, de quo ſeverius judicandi erimus, erimuſque ſeveriſſimam rationem reddituri; quandoquidem cetera oblivioni tradentur, ſi illud uti opus eſt receperimus.

Vide in Tomo. I. Bibliotheca Mor. Evang. Titulum: CONFESSIO.

Quis ex vobis arguet me de peccato? Joann. 8.

II. ARGUM. Pro quinta Quadrageſimæ Dominica. De Peccato Veniali.

Longiſſime abeſt, Auditores, a me cogitatio probandi Stoicorum Philoſophorum errorem, qui ad adfectandam ſeveriorem vivendi præ ceteris diſciplinam in extrema impegerunt vitia, omnino a ratione abhorrentia, omnia confundentes peccata, & tamquam præcipuum axioma docentes, peccata omnia eſſe æqualia. Sed non animadverterunt, ſe non tam contuliſſe, ut a mundo peccata tollerentur omnia, quam eorum fuiſſe mentem non abnuo; verum potius effeciſſe, ut impunius, ac liberius committerentur; cum enim ſcirent in vitæ hujus conditione, & in hac in malum proclivitate, fieri non poſſe, ut peccata evitarentur omnia, nonne hoc erat exæquare ſceleratiſſimum quemque cum religioſiſſimo, docere, omnia peccata ejuſdem eſſe naturæ? Ego tamen hodierna die Auditores per moralem omnino Sanctam, atque Chriſtianam efficere conabor, ut juſtum concipiatis leviſſimorum peccatorum metum; cumque mihi verba facienda ſint apud eos, qui virtutem profitentur, aſſerere non timeo primum

mum canonem, quem ſibi proponere debent pro vitæ ſuæ norma, eſſe debere, illud auferre diſcrimen, quod inter magnum, & parvum invenitur, ubi ſermo eſt de peccato.

Ut autem cum ordine, æque ac cum fructu id exequar, præſuppono vos ſcire, peccatum, quod veniale vocatur, non aliud eſſe quam inordinatum alicujus boni creati affectum, ſecundum notionem a Sancto Thoma traditam, in hoc a peccato mortali diverſum ſecundum ejuſdem Doctoris ſententiam, quod mortale affectus eſt omnino inordinatus ex ſemet, ubi præferuntur creaturæ Deo, & veniale ſolum, in mediis ad hunc finem tendentibus, illis adhærendo nimio cum ardore, & ſollicitudine, in qua verum conſiſtit peccatum; ita ut quæcumque difficultas, & contentio ſuboriatur de hac idea, quam nobis adſtruunt Theologi, ſemper verum ſit dicere hoc eſſe veluti medium aliquod inter malum ſummum, & cetera mundi mala, medium inter fervorem caritatis, & omnimodam illius privationem; in ſtatu veluti medio inter mortem, & vitam animæ, qui plerumque ægritudo, & languor vocatur. Hinc haurio tres veritates, quæ in nobis ciere poſſunt æquiſſimum venialis noxæ timorem, & nobis perſuadere, ut diligentiſſime illam evitemus.

Prima eſt, quod medium, cum ſitum ſit inter duos terminos, eſt particeps utriuſque; quod nobis oſtendit venialis peccati nequitiam, & gravitatem prorſus aliam ab ea, quam plerumque homines vulgo concipiunt.

Altera eſt, tranſitum eſſe ab uno ad alterum, tamquam via, inter duas urbes poſita, & quæ ad utramque communicationem conſtituit; ex quo patet periculum illius, qui ſeſe objicit incaute veniale peccatum committens.

Tertia denique eſt ſi minus noxa levis eſt omnimoda ſeparatio animæ a Deo, qualis eſt peccatum mortale, quod infringit nodum amicitiæ, quam dignatus eſt Deus nobiſcum contrahere, ſaltem obex eſt ejuſdem gratiis, & favoribus, & vetat, ne arctius cum illo conjungamur; non ſecus ac quidquid medium tenet inter extrema duo, prohibet, ne ſe invicem tangant, quod nobis oſtendit peccati hujus effectus pernicioſiſſimos.

Vide in Tomo III. Bibliotheca Mor. Evang. Titulum: VENIALE PECCATUM.

Reſpondit JESUS, *dæmonium non habeo, ſed honorifico Patrem meum; & vos inhonoraſtis me. Ego autem non quæro gloriam meam, eſt qui quærat, & judicet.* Joannis 8.

III. ARGUM.

Nonne vobis videtur, Auditores, videntibus, quæ hodie fiunt, Salvatorem mundi prorſus alia incedere via, ab ea, quam hactenus ſecutus eſt? Viſus fuerat non ſolum fugere gloriam, & hominum plauſus contemnere, ſed etiam quærere humiliationem, atque contemptum; ſæviſſimas ſuſtinere calumnias, & graviſſimas contumelias, quin, nonniſi per invictam patientiam reſponderet, & uti loquitur Sanctus Ambroſius, quin inimicorum opprobriis quidquam opponeret præter ſilentium pertinax, quo tandem de illorum nequitia ſemper cumulatiſſimum retulit triumphum. Sed hodierna die non ſolum præbet hominibus exemplum prorſus oppoſitum; quandoquidem tuetur gloriam, & exiſtimationem ſuam, acriter propulſat illatum ſibi convicium, queritur de illatis ſibi contumeliis, ſuamque probat auctoritatem, ſed etiam provocat eos, qui ipſum propius inſpexerint, ut aliquid exprobrent ſibi, ipſumque de peccato redarguant? *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Joann. 8.

Neque hic immoratur; poſtquam enim Judæis oſtendit injuſtitiam, quam illi faciunt concipientes, & inſpirantes aliis ſenſus adeo parum favorabiles perſonæ ſuæ; confugit ad validiora ſuæ innocentiæ teſtimonia. In medium affert, quanti ipſum fecerint Prophetæ, ac inter cetera, quid de illo ſenſerit Abraham, qui præ gaudio exultavit prævidens in anteceſſum merita, & dignitatem illius, cui Sancti illius Patriarchæ filii per ſummam indignitatem conviciabantur; & deinceps aſſerit fore ut Æternus Pater ipſius, cujus gloriam unice quærebat Salvator, tueatur gloriam Filii a calumniis, & contumeliis eorum. Illud vero in nova hac agendi ratione, qua utitur Dei Filius mihi admirabilius videtur, quod non ſufficit illi rationibus invictis delere labem, quam illi offuderant, & oſtendere ſe extra jactum eſſe nequioris cenſuræ; ſed ipſe vice verſa redarguit, & objicit calumniis iniquiſſimis veriſſima crimina, quandoquidem ea illis exprobrat, quæ poterant os eorum verecundia, ac rubore ſuffundere. Quid, quæſo, ſibi vult hæc inſueta agendi ratio in JESU CHRISTO, qui tanta cura tuetur gloriam, atque exiſtimationem ſuam, quam ſexcentis in occaſionibus contemnere viſus eſt? Nos hoc facto docet veritatem, quam cognoſcere plurimum refert; videlicet bonam exiſtimationem ſæpe eſſe neceſſariam ad Dei gloriam procurandam, & ad ſalutem cum noſtram, tum proximi; non enim deſunt occaſiones, ac tempora, quibus præferre tenemur illius incolumitatem, amori, ac deſiderio humilitatis ipſius, quam videtur Dei Filius etiam, atque etiam commendaſſe. Spero me vobis probaturum, duo hæc præcepta nequaquam ſecum pugnare; quapropter minime vereor duplicem hanc ſtatuere propoſitionem, quæ conciliabunt, quidquid contradictionis erit in hoc argumento.

Primo, Chriſtianus debet eſſe virtute præditus non ſolum coram Deo, ſed etiam coram hominibus; ideoque ſibi retinere exiſtimationem probitatis, atque virtutis, quam adeptus eſt

Secundo, Sæpe etiam illam tenetur contemnere, & ſacrificare hanc ipſam exiſtimationem pro gloria Dei. Hæc ſunt officia duo, quæ Chriſtianum reſpiciunt ſecundum varietatem occaſionum ſibi occurrentium, quas pro virili explicaturus ſum. Horum alterum efficere debet ut curam gerat exiſtimationis ſuæ, cum utilis eſt, & neceſſaria ad Dei cultum, & gloriam. Per alterum vero propter ejuſdem gloriam exiſtimationis ſuæ debet jacturam facere, cum aliter nequit illam tueri ſalvis legibus, & præceptis Evangelii.

Vide in Tomo II. Bibliotheca Mor. Evang. Titulum: EXEMPLUM.

Si veritatem dico vobis, quare non creditis mihi? Joannis 8.

IV. ARGUM. Pro quinta Dominica Quadrageſimæ.

Per occaſionem horum verborum hodierni Evangelii, quæri poſſet cur adeo modicus fructus percipiatur hodie ex Verbo Dei, cum olim adeo potens eſſet, & efficax. Duæ afferri poſſunt rationes, quæ Sermonis hujus partitionem efficient. Prima proficiſcitur ex Spiritu Auditorum, qui non ſatis illud habent in pretio, neque tanti faciunt, quanti faciendum eſt. Altera ex parte cordis, quod renuit in praxim redigere eas veritates, quas docet nos.

Pro priori parte ad concipiendam omnem æſtimationem quam meretur, conſiderari poteſt primum ratione Auctoris. A Deo venit, verbum divinum eſt: *Non nos ipſi loquimur, ſed Deus qui loquitur in nobis*. Ideo quicumque tandem ſint mores, vel talenta Concionatorum, hoc nequaquam conſiderandum eſt, nec cogitandum per quem rivum in nos fluat, ſed reſpiciendus eſt fons, unde fluit, qui Deus eſt; quod omnem aufert prætextum, quem afferre poſſunt Auditores contemnendi verbum Dei. Secundo conſiderari poteſt ratione veritatum, quas docet. Hæc ſublimia ſunt Myſteria, Evangelicæ veritates, excelſa axiomata, quæ nos ad eminentem Sanctitatem poſſunt attollere. Tertio ratione magnorum effectuum, quos gignit, mundi converſionem, everſionem Idololatriæ, omniaque naturæ, & gratiæ miracula.

Quod ad alteram pertinet cauſſam modici fructus, qui ex Dei verbo percipitur, ex parte cordis deſumitur. Inde omnes obices proficiſcuntur, niſi guſtantur eæ veritates, quæ ſtudiis noſtris adverſantur; ſi in eo aliqua dominetur cupiditas, cui nolit abrenunciare; ſi cum fert occaſio ægre ſe ipſum ſuperare velit, ſibique crucem figere; quæ totidem ſunt ad effectus divini verbi impedimenta.

Vide in Tomo IV. Bibliotheca Mor. Evang. Titulus: VERBUM DEI.

PRO FERIA SECUNDA
POST QUINTAM QUADRAGESIMÆ DOMINICAM.

Adhuc modicum tempus vobiſcum ſum. Joannis 7.

I. ARGUM.

HÆC ſunt verba, quæ olim dicebat Deus Judæis, qui adeo parum profecerunt ex divinis ejus documentis, quod illi præbuit locum in hodierno Evangelio dicendi, ſibi modicum ſupereſſe temporis, quo cum illis permaneret; ex quo non injuria conjicimus, quædam eſſe momenta, quæ permittere non debemus, ut nobis elabantur; quaſdam eſſe gratias criticas, quibus niſi reſponderimus, timendum eſt, ne iterum revertantur, quod innuit Salvator per terribilia verba, quæ Textum allatum ſubſequuntur: *Quæretis me, & non invenietis*. Ex quibus verbis colligimus, quanti referat noſtra proficere iis momentis, quibus placet Deo nos per gratiam ſuam viſitare; cumque ignoremus eorum opportunitatem, omnium nobis diligentiſſimam habendam eſſe rationem, veriti, ne momentum illud, quod negligimus, ſecundum mentem Sancti Pauli extremum illud ſit, quod tempus acceptabile, & ſalutis diem vocat. *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies ſalutis*.

Joann. 7. — 2. Cor. 6.

Ut hoc rite aſſequamur, ſcire oportet, quamvis gratiæ omnes

omnes aliquid conferant ad noſtræ ſalutis progreſſum; quaſdam tamen maxime neceſſarias eſſe, ſuper quas, ut ita dicam totus vertitur cardo noſtræ prædeſtinationis. Hæc momenta ſunt critica, quo nomine a nonnullis Doctoribus appellantur, vel ſi lubet, gratiæ decretoriæ, quæ beatam noſtram perficiunt æternitatem; quibus ſi defuerimus, actum jam eſt, cum non ultra ſint reverſuræ; & quamvis nunquam deſit id quod ad ſalutem noſtram neceſſarium eſt, tamen nunquam illam aſſequamur. Eodem ferme pacto, quo in hac vita, id, quod fortuna vocatur, pendet ab electione temporis, ab uſu momentorum, a cura ne favorabilis elabatur occaſio, & hæc via eſt, qua in ſæculo proficimus. Hoc ipſum præter propter accidit luminibus, quæ Cælitus nobis affulgent. Sæpe adnectit Deus, ut liquet ex Scripturis, ſalutem noſtram quibuſdam occaſionibus, temporibuſque, & ſecundum eam felicitatem, quam ipſi adhibemus, vel eligimur, vel reprobamur. Hac ratione Saul reprobatus fuit non obediens Deo prohibenti, ne offerret Sacrificium ſine ordine; & contra fidelitas Abrahæ volentis Deo ſacrificare filium ſuum Iſaac, promeruit illi omnes benedictiones in terra, & in Cælo. Ex hujuſmodi exemplis videmus Deum æternam hominum felicitatem adnectere quibuſdam gratiis, quas largitur, & quibuſdam rebus, quas petit a nobis; & has non ſemper eſſe gratias validiores, a quibus ſalus noſtra pendet; Deus enim aliquando imperſcrutabili Juſtitiæ ſuæ conſilio illam adnectit tali gratiæ, quam ignoramus, & quam ſi negligimus, vel repellimus jam de nobis eſt actum. Veritates, Auditores lectiſſimi, eo magis terribiles, quo minus illis advertimus animum. Quod me impellit, ut in ſermone hoc vobis pro virili oſtendam

Primo maxima bona, quæ ſperare poſſumus pro tempore ſimul, & pro æternitate, ſi Deum in hac vita quæſiverimus uti opus eſt, & ſi in lucro poſuerimus, vel minimas etiam gratias pro ſalute noſtra.

Secundo funeſta mala, quæ nobis metuenda imminent, niſi quæſiverimus Salvatorem dum licet; quoniam recedet a nobis, quemadmodum minitatur Judæis, qui abutebantur occaſione, quam habebant illum poſſidendi.

Tertio, ſi enim expectaverimus mortis horam, tunc non erit amplius tempus quærendi Salvatorem, & periculum ſubibimus moriendi in impœnitentia, Deo non omnibus concedente gratiam perſeverandi in ſervitute ſua uſque in finem.

Vide Titulum: GRATIA *in Tomo II. Bibliothecæ Mor. Evang.*

Adhuc modicum tempus vobiſcum ſum . . . Quæretis me, & non invenietis. Joann. 7.

II. ARGUM. Pro eadem die. Proficiendū nobis eſſe de gratiis quas nobis largitur Deus tempore ſalutis, cum præter morem nos tāgit. Joann. 7.

In allatis Textus mei verbis duas maximi momenti Veritates invenio, quibus poſſumus erudiri.

Quarum prima eſt tempus eſſe, quo Deus nos cupit ſalvos facere, ſed eo, quo nolumus ſalvos fieri: *Adhuc modicum tempus nobiſcum ſum*; Significans, quod cum adhuc modicum nobiſcum futurus ſit, nobis percipiendam eſſe omnem, quam poſſumus ex ipſius præſentia utilitatem. Tempus hoc pretioſum eſt; neque ſemper nobis erit æque propitium: utamur ergo donec illud habemus.

Veritas altera, quæ nobis in Evangelio proponitur eſt, futurum tempus, quo nos ſalvos fieri volemus; ſed quia hoc male, & importune volemus, Deus illud viciſſim nobis concedere nolet; quod ſignificant verba illa: *Quæretis me, & non invenietis.*

Vide Titulum: GRATIA, *quem ſuperius indicavimus.*

Adhuc modicum tempus vobiſcum ſum.... Quæretis me, & non invenietis. Joann. 7.

III. ARGUM. Pro eadem die. Quid faciēdum homini, qui ſincere cupit ad Deum converti.

Ex Textus mei verbis haurire poſſumus rationem quam ſequi debet, qui ſincere converti quærit, & omnino ſe Deo devovere.

Hoc primum illi faciendum eſt, colligat, ut ita dicam, omnia præſentis temporis momenta, quæ ſibi a Deo conceſſa ſunt; hoc eſt, reſpiciat hoc tempus tamquam extremum vitæ ſuæ ſpatium, & exiſtimet ſe non poſſe niſi de hoc momento diſponere, quaſi hoc unum ſibi ſuppeteret ſalutis ſuæ negotium procuraturo; amiſſa præteriti temporis recordatione, & futuri ſpe, ut bene utatur præſenti, quo ſeſe debet convertere ad Deum. *Adhuc modicum tempus vobiſcum ſum.* Ecce tempus acceptabile, ecce propitium illud momentum ſerio pro æternitate impendendum. Operemur ergo, nec differamus.

Secundo figere debet oculos in eas veritates, quas hoc momento Deus aperit ipſi, & induere optimam cogitationem, quam exhibet illi tamquam omnium noviſſimam, poſt quam non ultra lumen illi affulgebit; & craſſæ circum undique tenebræ incumbent. *Adhuc modicum lumen in vobis eſt: ambulate dum lucem habetis, ne vos tenebræ comprehendant.* Joann. 12.

Tertio tandem ſequatur inſpirationem, qua vocatur, & omni niſu, viribuſque tendat in Deum, ſibique perſuadeat illum non ultra adeo aperte locuturum. Ut verbo me expediam, hæc Cæli vox fortaſſe extrema erit, quæ nos ad deditionem compellat; quemadmodum teſtatur Dei Filius in hodierno Evangelio: *Quæretis me, & non invenietis.*

Vide locos eoſdem, quos in Superiori Argumento.

PRO FERIA TERTIA

POST QUINTAM QUADRAGESIMÆ DOMINICAM.

Tranſi hinc, & vade in Judæam, ut Diſcipuli tui videant opera tua, quæ facis. Joann. 7.

I. ARGUM. De bono exemplo.

IN primo ſtatim Orationis exordio duo mihi occurrunt in Evangelio præcepta, quæ ſecum pugnare videntur, quamvis prodierint ex ore ipſius Veritatis. Primum nos jubet per humilitatem opera noſtra bona celare, & ſatis ſuperque eſſe debere, ſi uni Deo fuerint aperta, quin hominum oculis objiciantur: eo uſque, ut vetet lævam manum cognoſcere eleemoſinam, quam erogaverit dextera, ac præcipiat, ut ſanctiſſimum Religionis noſtræ exercitium, videlicet oratio clam fiat, & oſtio clauſo, quaſi præcipuus humilitatis gradus eſſet ignorare bonum quod facimus ipſi, & ſi fieri poteſt, ipſam conſcientiam noſtram fallere. Verum altera ex parte video mandatum prorſus oppoſitum; imperat enim Magiſter noſter, ut ſimus tamquam faces ardentes, ut aliis præfulgeamus effundentes circum undique lumen virtutum noſtrarum: *Sic luceat lux veſtra coram hominibus, ut videant opera veſtra bona.* Numquid, Chriſtiani, ſecummet pugnare poteſt Dei Filius, & præcipere ſimul duo, quæ apertiſſimam, & manifeſtam habere videntur oppoſitionem? Non ita Fideles. Duo iſta præcepta ſibimet conſtant, & utrumque ſuam infert peculiarem obligationem; ecce quomodo opus eſt, ut omnia opera noſtra bona fiant in occulto, hoc eſt ne fiant ad pompam, atque oſtentationem, ad captandas hominum laudes: alioquin omnes labores noſtri nonniſi inanes merebuntur plauſus; ſed tenemur virtutem profiteri, & etiam coram hominibus bonum operari, ut hi nos imitentur, quod non ſitum eſt dumtaxat in præcepto negativo, quod nos cogit, ne quid faciamus, quod ſcandalum afferat proximo; verum etiam poſitivo, ut virtute præditi ac religioſi videamur, bonum præbentes exemplum. Quamobrem, Fideles, meus hodierna die mihi eſt, oſtendendi bonum exemplum nos impellere ad virtutem triplici modo.

Primo allicit, & ſollicitat eos qui a virtute remotiores ſunt per quoddam lenocinium, quod videtur inevitabile; ſi enim vulgo dicitur, neminem eſſe qui virtutis ſpecie non caperetur, ſi corporeis oculis illam videre poſſet; virtutis exemplum illam ſenſibus ſubjicit. Quemadmodum Sanctus Auguſtinus nulla re magis ſe inflammatum fuiſſe teſtatur puritatis amore, quam ſibimet fingendo continentiam virginum ſatellicio ſtipatam, a qua invitabatur, ut virtutem hanc amplecteretur, cujus illa nitorem, meritumque videndum objiciebat.

Secundo nulla res excitare nos poteſt ad magnum aliquod opus aggrediendum; quantumvis difficile nobis videatur, quam exemplum nobis præcedentium, ac iter ſternentium; tunc enim ultro excitamur quadam veluti generoſa æmulatione, quæ nobis tribuit vires, & animum, quo alioquin careremus.

Tertio exemplum quodammodo nos manducit, & docet, quomodo faciendum ſit, oſtendens nobis rem non eſſe tantum arduam, quantum æſtimabamus.

In hoc eodem argumento oſtendere poſſumus,

Aliter hoc argumentū poteſt effeƈri.

Primo bonorum virorum exemplum nobis oſtendere virtutis decorem, & hoc pacto nos ad illius amorem, & ſequelam inducere.

Secundo docere nos virtutis praxim non eſſe impoſſibilem, ſed e contra faciliorem opinione.

Nos perſuadere de neceſſitate noſmet ſubjiciendi præceptis Dei, quandoquidem nobis nullum majus eſt privilegium, quam illis, qui nobis præbent exempla.

Ratio alia argumenti idem pertractandi.

Oſtendi quoque poteſt vitam hominis recti, ac Religioſi nos docere modum fugiendi a malo, & recte operandi, facillimum eſſe, efficaciſſimum probatiſſimumque Pri-

Primo nos avertit a peccato; quia bonum exemplum eſt tacita reprehenſio, quæ confundit eos, qui peccatis ſe addiderunt: reprehenſio, quæ fit, quin illis ſit jus conquerendi, vel ſeſe læſos fuiſſe dolendi: *Vitia ex occurſu meo ſuffundo* Tertullianus ait; cum e contra rationes reprehendendi, corrigendi, & reformandi aliorum vitia, niſi bonum exemplum acceſſerit, ab iiſdem ſibi comparat irriſiones, atque cenſuras.

Secundo bonum exemplum impellit ad bonum, illud nobis proponens in praxi, atque hoc pacto auferens omnem excuſationem, & prætextum difficultatis præceptorum, infirmitatis noſtræ, naturæ, temperamenti, conſuetudinis &c.

Pro hoc argumento, omnibuſque illius efferendi rationibus vide in To. II. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: EXEMPLUM.

Dixerunt autem ad eum fratres ejus; ſi hæc facis, manifeſta te ipſum mundo. Joann. 7.

II. ARGUM. De vita abſcondita.

Illi quos JESU CHRISTI conſanguineos vocat Evangelium, ſuadebant eidem, ut ſeſe in mundi lucem proferret, ſpe illecti fore ut per illum ſibi quoque gloriam, atque exiſtimationem compararent. Sed alio ſpectabat Dei Filius, neque enim ſpectabat tantum privatam illorum utilitatem, quantum omnium hominum ſalutem. Admirabile Incarnati Verbi Conſilium; ſed conſilium univerſæ prudentiæ ſæculi incomprehenſibile! Etenim quomodonam ille, qui venit operaturus ſalutem, & converſionem mundi totius, ille, qui futurus erat lux mundi, eique exemplo præfulgere debebat, quomodonam amplectitur vitam abſconditam, profeſſionem humilem atque latentem, & quomodo ignotus deliteſcit omnibus fere mortalibus? Cur ignis caritatis adeo ardentis, inflammatique zeli coarctatur, atque in anguſtiis loci veluti ſuffocatur? Cur talentum adeo egregium infoditur, quod ille ipſe improbavit in parabola inutilis ſervi? Cur tandem non refulget in mundo? quandoquidem venerat ad illum Doctrinæ ſuæ luce illuſtrandum, exemplis ſuis attrahendum, divino verbo excitandum, ut miraculis victus crederet in illum, & laborum ſuorum cura converteretur? Cur, ut verbo me expediam, hoc tempus, quod inſumendum videbatur in obeundo munere Salvatoris hominum, traducitur in actionis inutilitate, quandoquidem non videmus vel peccatores converſos, vel homines illuſtratos, neque mundum aliqua frui utilitate ex adventu Meſſiæ hujus, cujus deſiderio tamdiu laboravit.

Verum quam brevia ſunt noſtra conſilia; & quam cæca eſt mundana Sapientia! immo e contra quot, quantaſque veritates Æterni hujus Verbi ſilentium nos docet; & divinum hoc lumen latens quanta nobis retegit Myſteria, ſi aſſequi valemus conſilia Dei hujus abſconditi in oculis hominum? Hæc vobis aperire, meum non eſt, ſed perſuadere vobis duas veritates, quæ negari non poſſunt, & quæ ſimul magno futuræ ſunt vobis ſolatio eo in ſtatu, quem eſtis amplexi.

Prima eſt vitam abſconditam, quam cum Sancto Paulo interiorem vitam vocabo per quam unuſquiſque ſuimet perfectioni vacat, non minus eſſe glorioſam, neque minus Deo acceptam quam illa, quæ in nitidioribus actionibus tranſigitur, qualis eſt praxis operum bonorum, & exercitatio Caritatis erga proximum; quæ prima erit pars ſermonis.

Secunda vero, eamdem non minus utilem eſſe propter meritum, atque illud, quod inde nobis cedit beneficium. Hoc erit hujus ſermonis argumentum.

Vide in Tomo IV. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: SOLITUDO.

Dixerunt autem ad Deum fratres ejus; ſi hæc facis manifeſta te ipſum mundo. Joann. 7.

III. ARGUM. Quam Dei Filius faciat mundi gloriam.

Conſanguinei JESU CHRISTI oleum, operamque perdiderunt eum urgentes, ut ſe cognoſcendum traderet Mundo; noluit unquam votis eorum obſequi, eorumque voluntati adhærere. Qui ſibi præclaram potuiſſet promereri exiſtimationem, & ornatiſſimum locum obtinere, præfert tamen obſcuram, & latentem vitam cuicumque ſpecioſiſſimo honori. Contemptus, quo hanc mundi gloriam aſpernatur, hodierna die mihi præbet occaſionem oſtendendi vobis illius vanitatem, atque inconſtantiam, ut Filii Dei exemplum ſecuti vos quoque illam aſpernemini. Quapropter fert animus vobis oſtendere,

Primo, ex omnibus hujus mundi bonis proculdubio pretioſiſſimum, & quod maxime deperimus, eſſe gloriam, quandoquidem illud non ſolum eſt, quod ceteris antefertur, ſed illud etiam pro quo reliqua periculo objiciuntur, & in ceterorum jactura unum tueri contendimus. Quam ob rem oſtendendo vanitatem, & contemptum in quo Chriſtianus habere debet gloriam, quam in mundo ſibi comparare poteſt, ſimul etiam oſtenditur vanitas, & contemptus aliorum bonorum, quæ Sapientum virorum judicio, cum hoc conferenda non ſunt. Hoc facere conamur in hoc ſermone, in quo oſtendemus, primum mundi gloriam in principio ſuo odioſam, eſſe; Secundo in natura ſua eſſe vanam, levem, & chimericam; Tertio perfunctoriam, & brevi manſuram.

Primo gloria mundi odioſa eſt in principio; namque vel ſors, vel favor, vel crimen cauſſa eſt hujus gloriæ. Sors quidem, quæ locum præbet queſtubus, & murmurationibus. Cur, dicitis, ille, quem fortaſſe deſignatis animo hoc momento, quo loquor, repente adeo ſe attollit volatu felici ſuper me? Cur illum fulgere video, cum interim humi repo? Numquid meritum principium eſt elationis ſuæ? Novi ingenii ipſius tenuitatem. Fortuna luſit illum attollens. Favorabilis occaſio illum evexit. Affinitas fortuita cum iis, qui magiſtratum obtinent, illum commendavit; ſæpe turpis ſervitus illis adhibita, quibus favit fortuna, origo eſt inopinatæ felicitatis. Denique ſors eſt commune mundanæ gloriæ principium. Secundo crimen ipſum aliquando alia eſt cauſſa elevationis in hominibus. Sæpe injuſtitiæ debetur immenſum hoc fortunarum incrementum. Nonnulli aliquando per fas, & nefas obrepſerunt in Principum virorum aulam; ſæpe etiam per turpes aſſentationes Magnatum favor captatur; & ſæpe etiam in populo honoratur aliquis eo quod abominabilis eſt coram Deo. Ad hæc plerumque gratia meriti locum tenet. Principis amor acquiritur, qui ſit blandientis ſibi Patronus, præſidiumque. Hoc illius meritum, gloriamque conſtituit. Quid contemptibilius hoc elevationis principio, quod innititur fortunæ, & ſæpe etiam crimini?

Secundo gloria mundi vana eſt, ſi illius natura ſpectetur. Quid enim levius, vel magis chimæricum eſt; Tandem enim mundi æſtimatio, quæ proprie mundanam conſtituit gloriam non aliud eſt, niſi rumor quidam honorificus, qui de nobis obrepit; hæc eſt cognitio, quam vulgus habere vult de virtute noſtra, unde proficiſcitur cordis humani faſcinatio. Ecce idolum, cui ſacrificant illi omnes, quos mundus fallit, & qui cenſentur tamquam ſupra ceteros poſiti. Oſtendendum eſt omnem hanc gloriam in hominum æſtimatione poſitam, & in favorabili judicio, quod fit de nobis, eſſe inanem: Primo quia tota eſt in aliis, & nihil ponit in nobis, neque nos efficit meliores, quam ſimus. Secundo nobis impenditur ab iis, qui nos ignorant, & qui ſcire nequeunt utrum illam mereamur; qui ex externa tantum ſpecie ferunt judicium, & animum non ſcrutantur, ideoque neſciunt, in quo ſitum ſit verum meritum. Hæc igitur gloria inanis eſt, & chimerica. Tertio plerumque injuſta eſt: etenim quanam cum juſtitia homines illam diſtribuunt? Quot virtutes in terris ſqualent, in tenebris, & in oblivione ſunt? Quot vera merita derelicta jacent, & prætermiſſa? Quot ſunt uſurpatores gloriæ ſibi indebitæ? Quot mali judices indignis tribuunt laudem, quam meriti non ſunt? *Mendaces filii hominum in ſtatera.* Pſalm. 6.

Tertio Mundi gloria perfunctoria eſt, & brevi duratura, quare fit, ut in Scripturis celſitudines, & proſperitates omnes temporales tamquam ſomnium exhibeantur. Hæ cum fumo comparantur, qui attollit ſeſe, qui ſeſe extendit, & qui tandem evaneſcit. Gloriæ hujus inconſtantia non minus patet, quam brevis ejuſdem diuturnitas: quoniam ſæculorum omnium experientia docere nos debet ſexcentos viros poſtquam gloria cumulati fuerunt, in contemptum lapſos fuiſſe, in confuſionem, & opprobrium; Cumque gloria pendeat ab hominum imaginatione, quæ fugax, & mobilis eſt, altera hæc non magis diuturna eſt, & conſtans, quam altera. Uſuvenit etiam, confuſionem, in qua aliquis ſe intuetur poſtquam in honore fuit habitus, & enituit, longe graviorem eſſe. Hinc licet arguere, ſi gloriæ cupiditate afficimur, eamque deperimus, nobis anhelandum eſſe ad gloriam ſolidam, veram, atque æternam.

Vide in Tomo II. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: GLORIA.

Tempus meum nondum advenit, veſtrum autem ſemper eſt paratum. Joann. 7.

IV. ARGUM. De bono temporis uſu.

Quemadmodum Deus ab æterno decreverat tempus, quo Filius ſuus venturus erat in terram ad homines redimendos, dubitandum non eſt, Fideles, quominus illud quoque ſtatuerit mortis ejuſdem, & numerum dierum vitæ ipſius, & ſignanter momentum, quo ſe ipſum manifeſtare debebat, ac præbere ſe hominibus cognoſcendum. Hoc in ſenſu dixit fratribus ſuis, qui hortabantur eum, ut operaretur miracula, quorum virtute cognoſceretur, quis eſſet; reſpondit Tempus ſuum nondum adveniſſe. *Tempus meum nondum advenit*, quibus verbis adjecit, noſtrum ſemper eſſe paratum; quoniam dies omnes, menſes omnes, & anni, qui vitæ noſtræ curriculum componunt, ſunt tempus quod nobis conceſſit Deus, ut operemur ad æternitatem promerendam. Illud vero jugiter meditari deberemus, hos dies qui prætervolant, & nobis elabuntur, hos menſes, qui ſibi ſuccedunt, & continenter ſubſequuntur, hos annos, qui ſenſim, & ſine ſenſu fluunt, auferre ſimul vitam noſtram, & nos propiores facere æternitati, ſæpe etiam antequam ipſi cogitaverimus.

Hoc, auditores, occaſionem mihi præbet apud vos verba facien-

faciendi de temporis uſu, quo nihil in mundo pretioſius eſt, & quod facilius perdimus. Etenim quin verba faciamus de illis, qui illud in crimen, & ſcelus tranſmittunt; nonne graviſſima eſt illuſio eos etiam, qui ſunt occupatiſſimi, & negotiis impliciti, & qui dolent ſe ita laboribus opprimi, & ne ad breve quidem temporis ſpatium ſpiritum reciprocare poſſe, hos homines, quibus horæ omnes pretioſæ ſunt, plerumque illos eſſe, qui temporis majorem faciunt jacturam, cum ſint ex eorum
L. 11. Confeſſ. c. 14. numero, de quibus vetus auctor dicebat, *operoſe nil agunt*, quippe tempus terunt iis in rebus, quæ ad ipſos non pertinent, & illud negligunt negotium unum, propter quod tempus conceditur. Verum cum liqueat ſatis qua in re illud ſit inſumendum: mihi tantum mens eſt vobis ob oculos objiciendi rationes, quæ validiores mihi videntur ad vos permovendos; & ego mihimet perſuadeo, me non melius uſurum hoc tempore, quo vobis allocuturus ſum, quam ſi vos pro virili hortatus fuero, ut ſingula vitæ veſtræ momenta utiliter tranſigatis.

Ne nos quoque, Fideles, temporis jacturam faciamus, ne immoremur, ſi lubet, curioſius inquirendo illius naturam, partes illud componentes, quippe quæſtio hæc ſcopulus eſt Philoſophiæ, & abyſſus, in qua mens humana deerrat; eo uſque ut Sanctus Auguſtinus omnes ſuas exhaurit ideas, ut æquum temporis nobis adſtruat conceptum. Ait ille, ſe ſcire quid ſit, modo hoc a ſe non quæratur; ſed ſtatim ac illud exprimere vult, non ultra ſcire. Profecto ſi magnus ille vir adeo parum nos docet, non eſt, cur alios conſulamus aliquid præterea percepturi. Dicere ſatius eſt, tempus eſſe ex genere rerum illarum, quæ penetrari non poſſunt; ubi melius conſilium, quod licet amplecti, eſt inſcitiam noſtram confiteri. Quapropter a communi notione non recedo, videlicet eſſe menſuram motus, & curſus Solis, vel Aſtri alicujus, quod per certa intervalla regit alicujus rei durationem. Hoc illud omne eſt, quod afferunt, qui impenſius temporis naturam ſcrutati ſunt, quod ipſum tenebris involutum eſt; & mihi locum præbet aliam vobis ideam proponendi, quæ ſi minus juſta erit, eam tamen polliceor vobis futuram magis Chriſtianam, intellectu faciliorem, ac utiliorem: ſcilicet tempus vere duarum rerum eſſe menſuram

Primo durationis vitæ noſtræ, quæ celerrime pervolat, & quæ admodum brevis eſt, & incerta.

Secundo menſuram æternitatis noſtræ, quæ pendet a modico tempore, quod nobis ſupereſt vivendum. Hæc erit hujus ſermonis partitio, & rationes duæ, quas ſi ſemel ſcrutati fueritis, uti opus eſt, certo certius perſuadebunt, ut bene utamini re adeo pretioſa, quæ tempus eſt.

Vide in Tomo IV. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: TEMPUS.

PRO FERIA QUARTA

POST QUINTAM QUADRAGESIMÆ DOMINICAM.

Opera, quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc teſtimonium perhibent de me. Joann. 10.

I. ARGUM. De Infidelitate, & incredulitate.

NIHIL ſæpius, vel æquius, Fideles, Judæis exprobravit Dei Filius quam incredulitatem, & infidelitatem eorum in eadem veritate, cujus fides illos ſecernebat a ceteris gentibus. Plura jam ſæcula operiebantur Meſſiam, noverant tempus adventus ejus Prophetarum oraculis connotatum adveniſſe, oculis ſuis uſurpabant omnia ſigna, per quæ cognoſcendus erat; quandoquidem miracula, quibus repleverat cunctam Judæam totidem erant certiſſima argumenta, ab ipſis etiam Gentilibus probata: ſed hæc exprobratio Judæis facta cum apertiſſimis indignationis ejus indiciis, hodierna etiam die ad pleroſque pertinet eorum, qui ſub Fidelium nomine celant infidelitatem crimino ſiorem illa, quæ in Ethnicis erat, quia plures acceperunt probationes veritatis, quandoquidem nati erant, & aliti ab incunabulis; & inceſſanter illum audiebant prædicantem, & habebant Codices, & Scripturas, qui illius teſtimonium perhibebant. Sed per mirabilem cæcitatem, quamvis Chriſtiani videantur extrinſecus, ſunt infideles in corde, & adhuc reſiſtunt veritatibus, de quibus per Evangelii prædicationem univerſo terrarum orbi perſuaſum eſt, videlicet adhuc in Chriſtianiſmi umbilico non deſunt homines ſine fide, ſine religione, ſine timore, & ſenſu Dei, in quibus morum licentia peperit licentiam fidei, quæ efficit, ut credere nequeant veritates Religionis, quia inordinatis eorum cupiditatibus adverſantur. Huc inſaniæ acceſſerunt illi, de quibus hodie loquor, & quibus mundus repletus eſt. Hi non ſunt prorſus athei; rarum enim, ac perdifficile eſt ad hunc infidelitatis gradum venire citra terribilem ſtupiditatem; ſed non deſunt alii, qui rationis luminibus coacti, Deum quidem, & primum Ens adeſſe fatentur, & in hac una veritate ſubſiſtunt ceteris abrenuntiaturi, & vocant illuſiones, Chriſtianiſmi veritates, & Myſteria; ut ſibi peculiare ſyſtema religionis concinnent. Hi Spiritus fortes in fidei materia vocantur; ſed ipſe veros infideles voco, qui non credunt, niſi quod ſibi placet, vel quod ſenſus eorum palpat. Non enim impugnant punctum aliquod, vel peculiarem aliquam fidei noſtræ veritatem, quod Hæretici faciunt, ſed totam fidem impugnant, & fidei ſanctitatem, ut ducant vitam prorſus brutalem, & ſenſuum voluptatibus deditam, Quapropter, ut in vobis cieam licentiæ hujus horrorem in facto Religionis, ſufficit, me vobis oſtendere ſpiritum, æque ac eorum cor eſſe corrupta; vel potius eorum cæcitatem proficiſci ex duobus hiſce fontibus venenatis, ſcilicet

Primo a præſumptione ſpiritus, qui comprehendere vult, quæ ſunt cum ſubmiſſione credenda;

Secundo a corruptione cordis, quod cedere nequit veritatibus, quæ nequeunt cum ſua vivendi ratione conciliari. De quibus rebus in duplici ſermonis hujus parte futurum ſpero, ut vos perſuadeam.

Vide in Tomo II. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: FIDES.

Oves meæ vocem meam audiunt, & ego cognoſco oves meas, & ſequuntur me. Joann. 10.

Dei Filius in hodierno Evangelio aperit nobis magnum hoc Prædeſtinationis Myſterium, fuſius explicans rationem, & quam ipſe tenet erga nos, & quam nos etiam tenere debemus ex nobis, ut conſiliis ipſius obſequamur, & re ipſa ſalvemur. II. ARGUM. De Prædeſtinationis Myſterio.

Scio equidem Concionatorum morem eſſe argumentum hoc evitandi: quippe verentur ne nimis Audientium animos terreant, & illos ad deſperationem adducant, ſi hoc illis Myſterium ex ea parte repræſentent, per quam eſt incomprehenſibile, ſcilicet ex parte ſecretorum conſiliorum Dei: *Terribilis in conſiliis ſuis ſuper Filios hominum*, vel ne illos ad laxitatem, & licentiam inducant, ſi illis tantum aperiant, quod illis inanem fiduciam, & criminoſam ſecuritatem poteſt injicere: Verum cum mihi propoſitum ſit confirmare ſpiritus contra tumultus omnes, quibus hac in re, ut plurimum, agitantur, & impugnare præſumptionem eorum, qui ſunt æquo licentiores; non verebor hanc tentare abyſſum non animo quidem ſcrutandi illius profunditatem, quæ penetrari non poteſt; ſed prohibendi ne alii ibi ob nimium timorem, ac puſillanimitatem, & alii ob nimiam præſumptionem, & confidentiam patiantur naufragium.

Ut igitur hoc fiat citra periculum, ea ſequar, quæ de fide ſunt, vel ſaltem ea quæ vulgo recepta ſunt in hoc Myſterio, quin me ſcholaſticis inſeram quæſtionibus, & quin in tanta doctorum, & opinionum varietate alterutri adhæream ſententiæ. Re adhuc integra ſuppono principium, de quo apud omnes conſtat, Prædeſtinationem non aliud eſſe, quam certum, atque conſtantem divinæ Providentiæ ordinem, quæ deſtinat, ac pollicetur nonnullis æternam felicitatem per certiſſima media, quando illis utantur: *Præordinatio ad vitam æternam per certa media*. Unde inferendum eſt, prædeſtinationem noſtram in hoc ſenſu deſumptam, & in iis omnibus, quæ complectitur, neceſſario duo habere principia, Deum videlicet, & nos; Deum quidem nobis bonum hoc deſtinantem, atque hæc nobis media ſuppeditantem; voluntatem autem noſtram cum Deo cooperantem, Dei gratia ſuffultam.

Hoc poſito in timore inquieto, ac diffidentia, quæ nobis eſſe poſſet circa noſtram prædeſtinationem, tria nos debent confirmare.

Primo, Deus creator habuit ab æterno ſinceram voluntatem ſalvandi nos. Ita duo ſtatuerunt Concilia, olim quidem Arauſicanum, & nuper Tridentinum; & hoc verbis explicitis declarat Apoſtolus: *Deus vult omnes homines ſalvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire*; & afferri poſſunt rationes, quæ conſolari poſſunt, & confortare eos, quos pavidum ingenium nonnunquam uſque ad deſperationem agit.

Secundo Deus Redemptor ſuum pro omnibus effudit cruorem. Quem Salutis theſaurum non habemus virtute Sanguinis hujus, & quænam peccatorum multitudo illum exhaurire poſſet, niſi acceſſerit ſola noſtræ ſalutis deſperatio?

Tertio Deus Sanctificator gratias ſuppeditat, quæ media ſunt ſalutis omnibus hominibus; in nobis igitur ſitum eſt iiſdem uti, ut una cum Deo ad opus ſalutis noſtræ cooperemur.

Vide Titulum: PRÆDESTINATIO *in Tom. III. Bibliothecæ Mor. Evang.*

Oſtendere poſſumus etiam duo ingentia adeſſe pericula, quibus ſumus obnoxii cum agitur de Prædeſtinatione, & duos ſcopulos a nobis diligentiſſime præcavendos, præſumptionem nempe, & deſperationem, quos auferendos aggredior in hoc ſermone, oſtendendo prædeſtinationem neutri

favere, & nos inexcuſabiles eſſe, cum propter hoc Myſterium noſmet tradimus

Primo vel præſumptioni, quæ efficit, ut obliviſcamur ſalutis noſtræ, quod primum erit punctum.

Secundo vel deſperationi, quæ facit, ut ſaluti abrenuntiemus, quod erit alterum.

Vide eumdem locum ſuperius connotatum.

Alia ratio, qua hoc argumentum poteſt efferri. Oſtendere etiam poſſumus quidquid ante ſæcula decreverit Deus, & quodcumque conſilium ceperit de noſtra ſalute

Primo certum eſſe quod nos ſalvos facere velit; quod primum animadvertendum eſt, ubi agimus de Prædeſtinatione.

Secundo certum eſſe quod ſalvari poſſumus; quæ altera eſſe debet conſideratio. Quomodocumque autem abſconditum hoc explicetur Myſterium, certum eſt neque auferri Deo voluntatem homines ſalvos faciendi, neque hominibus libertatem cooperandi ſaluti ſuæ cum Cæli gratia, quæ nunquam deeſt ad eumdem effectum.

Vide locum eumdem.

Oves meæ vocem meam audiunt, & ego cognoſco oves meas, & ſequuntur me. Joann. 10.

III. ARGUM. De eodem Prædeſtinationis Myſterio.

Metus, & ſpes, ut generatim loquar, duo ſunt omnino neceſſaria Chriſtifideli ad ſervandam innocentiam, ad perſeverandum in praxi virtutis, & perveniendum ad æternam felicitatem: metus, ne per ſuæ voluntatis nequitiam damnetur; & ſpes in Cælum eundi, ad quod mors, & merita Salvatoris mundi nobis jus quæſivere. At Prædeſtinationis Myſterium duplicem hunc nobis ſenſum immittit; Primum quidem ſenſum humiliationis, ac metus ſalutaris per id, quod continet terroris adverſus nos; Secundo vero ſenſum conſolationis, & ſpei per id, quod pertinet ad omnium fidelium ſolatium; & præſertim ad eos animandos, ut quiſque propriæ ſaluti cooperetur. Hoc ſermonis hujus partitionem efficiet.

Quod ad primum attinet punctum: Quodcumque amplectamur ſyſtema de Prædeſtinationis natura, tria ſemper manent inconcuſſa. Primum eſt, numerum prædeſtinatorum pauciſſimum eſſe, & ad paucos redigi. Oraculum hoc ex ore JESU CHRISTI ipſius emanavit; Patrum nemo aliter interpretatus eſt, nemo illud temperavit, neque in ſenſu accepit minus rigoroſo; & nemo ex hæreticis illud in dubium revocare auſus eſt, quocumque modo explicetur ad animum confirmandum in re tanti terroris, quem ipſe Dei Filius neceſſarium eſſe cenſuit ipſis etiam Chriſtianis, qui eſſent melius confirmati in veritatibus Religionis, & in vitæ diſciplina religioſiores. Oraculum hoc ſemper erit verum non ſolum ratione hominum generatim, verum etiam Chriſtianorum, eorumque adultorum, qui per ſingulare beneficium, infinitæ Paganorum multitudini negatum, vocati fuerunt ad fidem, verique Dei cognitionem, quandoquidem hujus Oraculi verba hoc explicite docent. *Multi*
Matth. 20. *ſunt vocati, pauci vero electi*. Non igitur nobis deeſt occaſio noſmet humiliandi, ac rubore ſuffundendi conſi-
Ad Rom. 2. derantibus Dei erga homines conſilia, & cum Sancto Paulo exclamandi: *O Altitudo divitiarum Sapientiæ, & ſcientiæ Dei; quam incomprehenſibilia ſunt judicia ejus, & inveſtigabiles viæ ejus!* Scio Deum omnia facere cum juſtitia. Hoc mihi ſatis eſt; ſed quanta mihi metuendi ratio eſt conſideranti, quam longe abhorreat vita mea a vita Sanctorum, & prædeſtinatorum? Alterum illud quod certum eſt, & de quo dubitari non poteſt, eſt prædeſtinationis ejuſdem noſtræ incertitudo; utrum ſors mea futura ſit ſimilis ſorti Jacob, an Eſau. Hoc mihi ænigmatis inſtar eſt, Myſterium eſt, quod Dominus noluit nobis revelare, ne ſecuritas inertiam pareret. Sed quidnam aptius eſt ad nos perterrefaciendos ſimul, & humiliandos, quam hæc incertitudo, in qua verſamur de futuro adeo incerto? In Deo ſententia mea jam prolata eſt; ſcriptum eſt in alterutro librorum ejus, in quibus vita, vel mors continetur; Deus ab æterno cognoſcit, qui futuri ſunt ſui. *Cognovit Dominus qui ſunt ejus*. Ego vero vivo in altiſſima inſcitia rerum earum, quæ ad bene vivendum ſunt neceſſariæ, & ut fiam dignus, ut inter Prædeſtinatos adnumerer? Tertium denique quod in jugi humiliatione, & trepidatione me debet continere gratia eſt, quæ primum eſt principium noſtræ prædeſtinationis, & medium neceſſarium, ut promoveamus, & ad exitum maximum hoc negotium perducamus. Quæ autem nobis eſt humiliationis, & formidinis cauſſa, ſcire gratias omnes eſſe in manu Dei, illas cuicumque ſibi placuerit, & quandocumque ſibi placuerit diſtribuenti, idque gratis, atque inter ceteras gratias, illas potiſſimum, quæ ſunt ſalutis noſtræ principium, & finis &c. Concluſiones quas ex hujuſmodi veritatibus tenemur elicere, & quæ profecto nos debent perterrefacere, non tamen ad deſperationem adigere, ſunt, Primo ſi modicus eſt numerus Prædeſtinatorum, & anguſta Cæli janua, nihil nobis prætermittendum, ut per eam ingrediamur: *Contendite intrare*. Secundo cum Luc. 13.
prædeſtinatio noſtra ſit incerta, nobis adnitendum eſſe, ut eam per bona opera certam faciamus ſecundum Principis Apoſtolorum conſilium: *Satagite, ut per bona ope-* 2. Petr. 1.
ra certam veſtram electionem faciatis. Tertio propter finalem gratiam, quæ ſignum adjicit noſtræ prædeſtinationi adhibenda eſt ferventiſſima Oratio ad eam impetrandam, quandoquidem illam orationi Deo placuit adnectere.

Punctum alterum. In Prædeſtinationis Myſterio maximum Chriſtiano ſolatium mihi videntur afferre duæ certiſſimæ veritates, quas facile oſtendere eſt, & ratione, & auctoritate. Prima eſt Deum ab æterno ſincere ſalutem noſtram voluiſſe. Altera eſt nos poſſe, & a nobis pendere ſalvos fieri. Duæ veritates quæ nos ſolatio, & animo valent replere.

Vide in Tomo III. Bibliothecæ Mor. Evang. IV. Titulum: PRÆDESTINATIO.

PRO FERIA QUINTA

POST QUINTAM QUADRAGESIMÆ DOMINICAM.

Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Luc. 7.

I. ARGUM. De Magdalenæ pœnitentia.

IN Maria Magdalena Caritas, & Pœnitentia, arctum adeo fœdus percuſſerunt, ut altera alterius mutuo cauſſa, & effectus extiterit; peccator enim reparare non poteſt Caritatem, & cum Deo in gratiam redire, quem ſuis offendit criminibus, quin pœnitentia illi verum dolorem inſpiret: & alioquin cor nequit Dei amore ſuccendi, cujus inimicum ſcelus effecerat, quin ſimul concipiat deſiderium ſatisfaciendi Juſtitiæ illius per eas ſeveritates, & dolores, quos illi ſuadet pœnitentia. Huic innititur cauſſæ ſententia, quam Dei Filius hodie profert in Evangelio in Magdalenæ gratiam: *Remittuntur* Luc. 7.
ei peccata multa, quoniam dilexit multum.

Cum autem hic loquar de Pœnitentia quatenus virtus eſt, ut illam a Sacramento diſtinguam, quod eodem nomine appellatur; cumque velim tamquam exemplum vobis incomparabilem Magdalenam proponere, cui Dei Filius peccatorum veniam largitur in gratiam eximiæ dilectionis ipſius, animadverto, pœnitentiam hanc triplici modo poſſe conſiderari; niſi mavis tres in partes diſtingui, quæ reddunt illam integram, perfectamque.

Primo in dolorem læſi Dei, qui dolor eſt veluti anima pœnitentiæ.

Secundo in vitæ mutationem, quæ efficit, ut vocetur Converſio, cum anima Cæleſti numine afflata relinquit crimina ſua, & vitam ducit ſanctiorem, & magis regularem.

Denique hoc pœnitentiæ nomine paſſim vocamus auſteritates, & rigores qui exercentur in corpus, quia hic pœnitentiæ effectus eſt, ac ſenſibile Signum. In tribus hiſce modis, vel Pœnitentiæ partibus amor Magdalenæ ſingulariter nituit. Primum in dolore, quem de ſuis criminibus concepit, & cujus totidem teſtes ſunt lacrymæ, quæ ex illius oculis effluxerunt. Deinde in vitæ mutatione, quam præſetulit poſtquam immutatum fuit ejuſdem amoris objectum; & tandem in ea ſeveritate, quam in ſemet ipſam exercuit animatam hoc dolore, qui eidem inſpiravit ſanctum corporis ſui odium ad peccata expianda. Ita lacrymæ doloris quæ antea fideles fuerant teſtes amoris ſui, converſio admirabilis, quæ ejuſdem effectus extitit, rigoroſæ auſteritates, quæ ſenſibilia fuerunt ejuſdem indicia, hanc favorabilem promeruere Salvatoris ſententiam: *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum*. Et hæc erit ſermonis partitio.

Vide in Tomo I. Panegyricorum SANCTÆ MARIÆ MAGDALENÆ, *Panegyricum.*

Dilexit multum. Luc. 7.

II. ARGUM. De amore Magdalenæ erga Filium Dei.

Quis non admirabitur, Fideles, ſupremam gratiæ Salvatoris poteſtatem, quæ talem efficere potuit impreſſionem in corde peccatricis, ut illam in pœnitentiæ prototypum converteret, & extingueret amorem profanum cordis ejuſdem, ut alium prorſus Cæleſtem, divinumque inflammaret? Hoc fuit olim Magdalenæ crimen, multum amaſſe; ſed modo hæc eſt illius gloria, & ejuſdem encomii argumentum. Mutatio objecti affectionis ſuæ peperit vitæ ipſius mutationem, & ex anima prorſus mundana, quæ vanitatem deperibat, quæ nihil ſuis cupiditatibus negabat, quæ corporis ſui curæ dedita erat, hanc fecit Magdalenam, cujus cor puriſſima caritatis flamma exæſtuans glorioſam hanc pro-

meruit confeſſionem ex ore veritatis ipſius, ipſam multum, & ſancte dilexiſſe, *dilexit multum*. Unde argui poteſt inſignem Peccatricem evaſiſſe in inſignem ſanctitate mulierem, & in Seraphin ſuper terram, cujus munus, & officium a primo ſuæ converſionis momento uſque ad vitæ finem, fuit Salvatorem, Deumque ſuum impenſius amare. Felix officium! quod nunquam auferetur ab ea, quemadmodum Dei Filius teſtatur; quoniam ab illius amore non ceſſavit, & amor ejus cum eadem æternitate permanebit. *Maria optimam partem elegit, quæ non auferretur ab ea.*

Luc. 10.

Porro cum hic amor, Fideles, qui Sanctos efficit in Terra, non ſecus ac Beatos in Cælo, & ſit menſura meriti eorum, ſit etiam menſura gloriæ, & felicitatis ipſorum, & in ardentiſſima Caritate conſiſtat ſupremus gradus perfectionis ſanctitatis, meritorum, omniumque virtutum; quandoquidem Caritas, quæ eſt illarum regina eas omnes pediſſequas habuerit, non quærimus oſtendere ceteros affectus nobiliſſimos, qui magnas animas faciunt. Amor enim, qui ex Divi Bernardi ſententia, illos in ſemet ipſum convertit, eos jugiter exercet: ſed ut magis peculiariter innoteſcat divinæ Caritatis triumphus in Corde Magdalenæ oſtendimus alium quemlibet amorem ceſſiſſe amori Dei ſui, poſtquam adhæſerat Mundo, voluptatibus, iiſque rebus omnibus, quibus tandiu, ac tam indigne fuerat occupata: Verum, ut a vinculis adeo funeſtis revelleretur, tria erant facienda, quæ difficillime erant obtinenda.

Primo enim mundi illecebrarum faſcinatio abjicienda erat, quæ in ejus animo ultra fidem inſederat.

Secundo cor illius, quod incredibili proclivitate ad voluptates, & oblectationes rapiebatur, inde erat revellendum.

Tertio illi contemnendæ erant conſiderationes omnes, quæ prohibere poterant, ne adeo palam ſua crimina fateretur, & converſionem amplecteretur, quæ in omnia Civitatis ejus Sermonibus erat futura argumentum, quæ omnes circumſtantiæ oſtendunt vim, & magnitudinem amoris ejuſdem.

Vide locos, quos in ſuperiori Argumento pro ulimus.

Et ecce mulier, quæ erat in civitate peccatrix ut cognovit &c. Luc. 7.

Cum peccatoris Converſio ſit mutatio vitæ incompoſitæ in vitam magis regularem, opus eſt ut hæc mutatio ſit in Spiritu, in corde, & in exteriori vivendi ratione.

Punctum primum. Mutatio Spiritus. Opus eſt, ut peccator abjiciat ideas, quas habebat bonorum hujus mundi, divitiarum, & voluptatum, ut contemnat ea, quæ majori habebat in pretio, & induat ſenſus, quos habere debet de Deo, de bonis vitæ alterius, & æterna felicitate. Re ipſa repente fit in peccatore, quem tetigit Deus, & qui ſerio de converſione cogitat prodigioſa mutatio, vel potius priorum idearum inverſio. Alios habet fines, alia conſilia, alias cognitiones; quidquid nitet in mundo evaneſcit in ſpiritu ejus; deletur per recentes veritates, quas illi detegit Deus, vel per ea, quæ ignorare quidem non poterat, ſed quæ nunquam tanta in luce conſpexerat. *Spiritum rectum innova in viſceribus meis.*

Pſalm. 50.

Punctum alterum. Mutatio Cordis. Opus eſt cor non eſſe amplius, quod erat; ita ut alios habeat fines, rationes alias, alios effectus, & ſtudia prorſus alia ab illis, quæ antea fovebat. *Cor novum crea in me Deus.* Quemadmodum antea quærebat commoda, ſolatia, voluptates; modo in deliciis habet ſeceſſum, mortificationem, ſuimet ipſius collectionem: & ſi non mutat affectus, opus eſt, ut affectuum mutet objecta.

Tertium Punctum. Mutatio exterioris vivendi rationis. Opus eſt, ut interior mutatio ſe extendat, & migret etiam in exteriorem, mutato etiam ſtatu, ſi intelligatur, illum in quo antea verſabamur fuiſſe noxium, & ſaluti noſtræ pernicioſum. Sed ſaltem oportet, ut vitæ ratio in actionum enumeratione mutetur; ut non adſit ira, & furor, ut occaſiones evitentur, ut loquendi ratio ſit alia &c. *Miſericordia, & veritas obviaverunt ſibi, juſtitia, & pax oſculatæ ſunt.*

Pſalm. 84.

Vide in Tomo. I. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: CONVERSIO.

Ratio moraliter pertractandi hoc argumentum.

Hæc obvia eſt partitio, qua plurimi uſi ſunt verba facientes de Converſione Mariæ Magdalenæ oſtendendo eas conditiones, quæ in peccatoris converſione requiruntur.

Prima Conditio, eſſe debet prompta contra moras, & cunctationes, quæ nectuntur, & in cauſſa ſunt, ut conceptum ejuſdem conſilium cedat in irritum.

Conditio altera, eſſe debet generoſa ad infringendos obices, qui eidem adverſantur.

Tertia Conditio. Conſtans eſſe debet, ac in finem uſque permanſura.

Vide in Tomo I. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: CONVERSIO, *& in III. Titulum:* PŒNITENTIÆ PROCRASTINATIO.

PRO FERIA SEXTA

POST QUINTAM QUADRAGESIMÆ DOMINICAM.

Collegerunt Pontifices, & Phariſæi Concilium adverſus JESUM. Joann. 11.

I. ARGUM.

CUM ratio ſecernat hominem ab aliis viventibus, conſtat id, quod hominem diſtinguit a ceteris, & in quo inter alios homines emicat, eſſe Sapientiam, & Prudentiam, quam oſtendit in negotiis agendis, & in ratione inſtituendæ vitæ: ita ut gloria, & exiſtimatio, quam impenſius quærit, & cujus eſt ſollicitior, ſit exiſtimatio viri ſapientis, atque prudentis, qui non ſolum idoneus ſit ad ſe ipſum regendum, verum etiam ad deducendos alios, ſuper quos ſapientia ſua illi quamdam tribuit ſpeciem naturalis ſuperioritatis. Quæritur ergo quænam ſit iſta prudentia, quam homines tanti faciunt, cumque duplex ſit genus illius, altera quippe fallax eſt, & vera altera, ajo veram ideam de utraque deſumendam eſſe a judicio Dei, ideoque ad judicii ejuſdem normam componendam alterius quidem exiſtimationem noſtram, alterius vero contemptum: Judicium autem Dei, qui eadem eſt Sapientia nobis declaratur per Apoſtolum Paulum in duabus hiſce propoſitionibus, quæ ſermonis partitionem conſtituent.

Quarum prima eſt, prudentiam ſæculi, & Mundi Sapientiam, quæ ſequitur axiomata Evangelicis prorſus oppoſita, eſſe coram Deo meram ſtultitiam, & deplorabilem cæcitatem; Sapientia *hujus mundi, ſtultitia eſt apud Deum*; Ideoque a Chriſtifidelis pro tali eſſe habendam, & deteſtandam tamquam Dei inimicam, & illius praxim perhorreſcendam. 1. ad Cor.

Altera eſt, id quod hominum plerique inſaniam, & ſpiritus imbecillitatem, aliiſque contumelioſiſſimis nominibus vocant, Chriſtianam videlicet ſimplicitatem, quæ poſita eſt in ſequendis Evangelii præceptis, iiſque pro morum diſciplina ſequendis, veram eſſe ſapientiam, ſcientiam Sanctorum, & unicam viam ſalutis: *Quod ſtultum eſt Dei, Sapientius eſt hominibus.* Ibidem.

Quod ad primam pertinet propoſitionem, vel ad primam veritatem, præterquamquod hoc eſt Oraculum Spiritus ſancti a Sancto Paulo prolatum: *Sapientia hujus mundi, ſtultitia eſt apud Deum.* Cujus quamvis aſſequi non poſſumus rationes, nobis tamen eſſet credendum, quandoquidem proficiſcitur ab eadem veritate, quæ falli non poteſt: Idem Apoſtolus in prima ad Corinthios capite tertio tres afferre videtur rationes. Primum, quia hi prudentes nonniſi inanibus paſcuntur conſiliis, tamquam homines recto ſenſu carentes, qui chimæricas tantum ideas fovent, cujuſmodi ſunt diteſcere, in terrenis negotiis votorum ſummam aſſequi; verbo, ſibi proponere finem indignum homine, qui creatus eſt, ut æterna perfruatur beatitudine, de qua ne cogitant quidem: *Dominus novit cogitationes Sapientium: quoniam vanæ ſunt. Evanuerunt in cogitationibus ſuis*, inquit alibi de iiſdem Sapientibus verba faciens. Secundo quia nugis immorantur, & rebus nullius momenti, cujuſmodi ſunt pleraque negotia quibus eorum mens diſtinetur, quin cogitent unquam de ſalutis ſuæ negotio, quod omnes eorum curas meretur, vel ſaltem primam omnium, & præcipuam; ita ut quamvis videantur ſapientes, atque prudentes, veri ſunt pueri ſine rationis uſu, ſine judicio, nugis intenti, & quo magis e voto illorum cedunt ineptiæ, nugæque pueriles, eo ſunt inſipientiores has rebus maxime neceſſariis præferentes. *Dominus novit cogitationes Sapientium, quia vanæ ſunt.* Tertio, quia ſapientes iſti, & mundani politici, ut fines ſuos conſequantur, dolos, fraudes, injuſtitias adhibent, & omnes criminoſas artes, quæ Dei iram, ultionemque promerentur; unde fit, hos ſæculi prudentes ex ejuſdem Apoſtoli ſententia eſſe omnium hominum ſtultiſſimos, quia non operantur, & nihil illis cedit ex voto, niſi in ſuam perniciem, ſimiles inſanientibus, furentibuſque, qui ſe deturbant in præceps, vel qui ſibimet proprio enſe necem conſciſcunt. Id genus inſani nonniſi poſt mortem ſe cæcos, & imprudentes fuiſſe cognoſcunt. *Nos inſenſati vitam illorum æſtimabamus inſaniam &c.* Quæ mens eſt Apoſtoli, cum addit, Deum effecturum, ut in ipſorum caput omnes fallacis prudentiæ fraudes ruant. *Comprehendam Sapientes in juſtitia eorum.*

2 Corint. 3.
Rom. 1.
Sap. 5.
1. ad Cor.

Pro altera veritate, & propoſitione: id videlicet, quod homines tamquam inſaniam reſpiciunt, nempe vitam, actuſque ſuos ad Evangelii præcepta inſtituere, veram eſſe ſapientiam; rationes patent fidem habenti, & vere Chriſtiano. Primum quia qui nobis hos præſcripſit Canones, & ipſa Sapientia, & donum Sapientiæ, quod Sanctis Spiritus ſanctus communicat in eo ſitum eſt, ut divina illius lumina ſequamur. Secundo, quia prudentius agi non poteſt, quam vera ſequi media, quæ certiſſime adducunt homines ad eum finem propter quem ſunt

ſunt in mundo. Tertio, quia nemo poteſt præſeferre majorem prudentiam, in vitæ ſuæ ratione, quam evitando omnia pericula, & ſuperando obices omnes, qui occurrunt in ſupremæ noſtræ felicitatis perquiſitione &c.

Vide in Tomo III. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: PRUDENTIA *Sæculi.*

Aliter efferri poteſt hoc argumentum de fallaci Sæculi Prudentia.

Oſtendere poſſumus etiam Sæculi Prudentiam

Primo nobis ſexcentos ſuppeditare prætextus, ut nos diſpenſet ab iis, quæ Deo debemus, & a Religionis officiis.

Secundo nobis tradere cognitionem omnium artium, ut proximum fallamus, ſumptibus illius creſcamus, eumque per fraudem de loco depellamus.

Tandem noſmet ipſos decipere, alterius vitæ bona nobis præripere, & ſæpe illa etiam vitæ præſentis; quia oblectatur Deus humanæ prudentiæ conſilia ſubvertere.

Vide locum ſuperius memoratum.

Eodem in Argumento poſſumus etiam oſtendere

Primo, quemadmodum in morali vera prudentia omnes regit virtutes, eaſque omnibus vitæ actionibus inſervire jubet; ita Mundi prudentiam in praxim omnia redigere vitia, affectus omnes, & crimina, ut fines ſuos aſſequatur.

Secundo, quemadmodum prudentia Chriſtiana omnibus mundi hujus placitis adverſatur, ita Carnis prudentiam omnibus adverſari præceptis Evangelicis.

Vide locum, quem ſupra.

Collegerunt Pontifices, & Phariſæi concilium adverſus JESUM. Joann. 11.

II. ARGUM. De fallaci Prudentia.

Neſcio Fideles, utrum animum adverteritis in hodierno Evangelio verba fieri de duobus inſignibus Conciliis, quæ profecto non minus inter ſe diſcrepant, quam lumen a tenebris, ſed quæ per admirabilem conſenſionem ad eundem finem collimant, mortem videlicet Hominis-Dei propter hominum omnium Salutem. Alterum horum Conciliorum habetur Jeroſolymæ, ubi cogitur cœtus Pontificum, & Phariſæorum; & ibi præſidet cupiditas, mundi Sapientia deliberat, avaritia primum proponit conſilium, & denique decernitur mors mortalium omnium ſanctiſſimi atque integerrimi: *Collegerunt Pontifices, & Phariſæi concilium adverſus* JESUM. Alterum vero habetur in Cælo, ubi Dei Sapientia invenit viam ſatisfaciendi Juſtitiæ ſuæ, ſimulque exercendi miſericordiam ſuam cum hominibus per mortis ſententiam latam contra Unigenitum ſuum. *Expedit, ut unus homo moriatur pro populo, & non tota gens pereat.* Etenim cum hæc verba contineant Prophetiam, licet ab iniquitatis miniſtro prolatam, qui non ideo tamen ceſſat, quominus ſit Organum Spiritus ſancti ad ſententiam hanc proferendam, ſequitur hanc eamdem ſententiam ratam habitam fuiſſe in Æterno Concilio, in quo ſtatutum fuit, ut homines hoc medio ſalvarentur.

Joann. 11.

Verum CHRISTI fideles animadvertitis ne diverſa Concilii utriuſque conſilia, in quibus idem agitur negotium? Cæleſte Concilium pro fine præcipuo habet gloriam læſi Dei; medium eſt mors Filii ſui Unigeniti, & effectus eſt humani generis reparatio. Terreni vero concilii ſcopus eſt cupiditas, & deſiderium ſervandi auctoritatem, quam Pontifices verentur amittere, ſi JESUS CHRISTUS pro Meſſia habeatur. *Quid facimus, quia hic homo multa ſigna facit?* Timor amittendi rem publicam color eſt, quem prætexunt odio, & invidiæ; *Venient Romani, & tollent noſtram gentem*, & mors Salvatoris, quæ fuit decreta, deinde cauſſa fuit interitus Synagogæ, ac totius ditionis eorum per eadem media, quibus uſi fuerant utramque ſervaturi. Itaque de injuſtitia, fallacique mundi prudentia Evangelicæ oppoſita fert animus apud vos verba facere.

Cum vera Sapientia ſit poſita in perquiſitione Summi boni, quod ſimul eſt extremus finis noſter, proprium veræ prudentiæ, quæ plerumque cum Sapientia confunditur, eſt eligere media, quibus finem hunc aſſequamur. Quapropter quandoquidem fallax mundi Sapientia, & Sæculi politica prorſus oppoſita ſit Cæleſti cum in fine, tum in mediis quibus utitur, ut vobis perſuadeam ad illam in omnibus negotiis veſtris abdicandam, & cieam in vobis omnem horrorem quem meretur; vobis oſtendam

Primo, quænam ſit illius injuſtitia, & iniquitas, & mox quantam afferat perniciem illis, qui illam pro vitæ ſuæ norma ſequuntur. Hæc erit totius Sermonis partitio.

Vide in Tomo III. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: PRUDENTIA.

Collegerunt Pontifices, & Phariſæi concilium adverſus JESUM. Joann. 11.

III. ARGUM. De Prudentia Chriſtiana.

Cum Prudentiæ munus ſit eligere media ad finem obtinendum idonea, liquet, Auditores, neminem Prudentem eſſe vocandum, niſi illum, qui cum opus eſt, diligere novit media magis congrua ad finem obtinendum. Verum quamvis hæc notio, quæ vulgo traditur Prudentiæ, ſit ſatis æquivoca, & ſæpe de Sapientum, atque Prudentum nomine gloriemur, cum Deo Judice, qui eadem eſt Sapientia, ſimus mortalium omnium ſtultiſſimi; tamen non eſſet operoſum veram Sapientiam a fallaci ſecernere, niſi ratio noſtra excæcata cupiditate ob oculos noſtros ſtatueret pravum finem, & mox nobis ſuggereret injuſta media ad illum aſſequendum.

Houdry Biblioth. univerſ. Tom. poſtremus.

Hoc locum præbuit celeberrimæ illi diſtinctioni inter prudentiam carnis, & illam, quæ a Sancto Spiritu emanat; inter Sapientiam Sæculi, quæ vitæ hujus bona conſectatur, & Cæleſtem Sapientiam, quæ æterna reſpicit bona, & quæ a Sancto Auguſtino vocatur *agendarum, & fugiendarum rerum cognitio.* Qua in re hodierna die aſſero veram prudentiam in eo eſſe poſitam, ut vitæ hujus tempore certum faciamus ſalutis noſtræ negotium, ſine quo vera prudentia inveniri non poteſt, quamcumque induſtriam, & ſolertiam præſeferre valeant perſpicaciſſima ingenia in rerum difficilium pertractatione; hoc enim eſt repugnare Æternæ Sapientiæ eo in fine, propter quem homines creavit.

Ut vobis probetur hæc veritas, quæ Chriſtianæ Religionis eſt fundamentum, & totum Evangelium in compendium redactum, duas conſidero partes prudentiæ, quæ in tradita ejuſdem notione continentur. Harum prima eſt, ſibi finem magni momenti proponere, ad quem ſimus perventuri. Altera vero eſt delectum habere mediorum, quæ apta ſunt, ut ad eumdem perveniamus. Ex duabus hiſce rebus, Fideles, haurio duas probationes magnæ illius veritatis, quam protuli.

Primo cum ſalus, æternaque noſtra felicitas ſit finis, propter quem unice creati fuimus, ad eumdem referendæ ſunt omnes cogitationes, & curæ noſtræ, ſi vere prudentes eſſe velimus.

Secundo nobis eligenda ſunt media ad hunc finem idonea, quia alioquin nemo prudenter agere poteſt. Hæc erit totius ſermonis partitio, ubi res agitur veſtra, ut me attente, & libenter audiatis.

Vide in Tomo III. Bibliothecæ Mor. Evangel. Titulum: PRUDENTIA, *ubi de utraque, vera ſcilicet, & falſa ſermo eſt.*

Partitio alia De vera Prudentia.

Oſtendere etiam poſſumus prudentiam non minoris uſus eſſe in vita Chriſtiana quam in Morali.

Primo efficit, ut animam corpori, ſpirituale bonum temporali, ſalutem, æternamque beatitudinem certo fortunarum noſtrarum ſtatui in hoc mundo præferamus; & demum facit, ut omnia eo habeamus in pretio, quod merentur pro diverſa eorum præſtantia, meritis, atque utilitate.

Secundo efficit, ut viam tutiorem amplectamur, cum agitur noſtra ſalus, & inquiruntur media aptiora, ut ad finem nobis propoſitum perveniamus.

Tertio efficit, ut nobis diligentiſſime caveamus, prohibetque, ne quid temere, ac præcipiti cum feſtinatione in tota vitæ noſtræ ratione facere audeamus.

Vide locos jam memoratos.

Aliter effertur hoc de vera Prudentia argumentum.

In eodem argumento poſſumus etiam oſtendere

Primo, Chriſtianam Prudentiam oculos obſtruere omnibus humanis cogitationibus, ubi agitur de conſcientia, & officio.

Secundo prohibere, ne incidamus in illuſionem in iis, quæ ad ſalutem pertinent; nunquam enim magis eſt neceſſaria, quam in hoc negotio; quo nullum eſt majoris momenti.

Tertio efficere, ut omnia fugiamus pericula, quæ metuenda ſunt in ejus rei procuratione, cui unice intenti eſſe debemus.

Diſcrimen inter Sapientiam Chriſtianam, & Sapientiam Sæculi.

Oſtendi etiam poteſt quid diſcriminis intercedat inter utramque Sapientiam.

Primo Chriſtiana Sapientia nos illuminat. Lumina ſua ſunt lumina fidei, & Spiritus ſancti; cum e contra mundi Sapientia nos excæcet fallaci luce cupiditatum noſtrarum.

Secundo Chriſtiana Sapientia nos dirigit, & ad noſtrum finem adducit per media tuta, & certiſſima; cum mundi ſapientia nos inde avertat, ſuadendo, ut vias prorſus oppoſitas quæramus, & eligamus.

Tertio Sapientia Chriſtiana nos adducit in poſſeſſionem extremi finis noſtri, beatoſque facit; & Mundi Sapientia nos in æternum miſeros facit, efficiendo nocentes.

Vide locos eoſdem.

PRO DOMINICA

PALMARUM.

Dicite Filiæ Sion, Ecce Rex tuus venit tibi manſuetus. Matth. 21.

I. ARGUM. Quomodo noſmet gerere debea.

NOVI equidem, Fideles, cum hæc receptio facta Filio Dei, plena ſit Myſterii; plures ſuppeditare poſſe pios, & nobiles ſenſus, magnaſque veritates, quæ noſtræ devotioni

mus in dignitatibus, & Elatione.

votioni ſatisfacere valeant, verum cum omnes Salvatoris, & Magiſtri, Dominique noſtri actiones totidem ſint documenta, Exempla, & Canones vitæ noſtræ, in hoc apparatu, cum quo hodierna die ingreditur in Jeruſalem, & in ea ratione, qua ſe gerit in tanta luce, invenio ipſum reliquiſſe nobis abſolutiſſimum exemplar ejus rationis, qua homines uti debent in proſpero eventu, in honore, in dignitate, & elatione, ad quam genus ſuum, fortuna, gratia, vel meritum illos evexit. Etenim quandoquidem in terras deſcendit pro omnium ſalute, & voluit nullam eſſe hominum conditionem, & vitæ ſtatum, cui non eſſent ad id media, & auxilia opportuna, ſi potiſſimum favit pauperibus, & iis, qui ſunt in humiliatione, & ſub aliorum ditione per frequentiora, quæ illis reliquit, obedientiæ, ſubmiſſionis, & potentiæ exempla; noluit alios relinquere ſine exemplis, ſecundum quæ vitam ſuam componerent, utentes eo ſtatu, ad quem Deus illos evexit ad majorem Dei gloriam, proximorum ſubſidium, & propriam ſuimet ipſorum ſalutem. Conabor hoc vobis oſtendere in exemplo Filii Dei; ideoque fideles animadverto Dignitatem, quo nomine intelligo quidquid hominem ſuper alios attollit, dignitatem inquam ſub triplici ratione ſpectari poſſe.

Primo ratione Dei, a quo recepta fuit, & ſub quo ſemper permanemus ad quemcumque honoris gradum evehi valeamus.

Secundo ratione eorum, qui nobis ſubjecti ſunt, & ſupra quos nos attollit.

Tertio denique ratione noſtrum, qui poſſidemus illam, & qua induti ſumus veluti aliquo charactere, qui aliis inſpirat reverentiam, & ſubmiſſionem. Porro ad hæc tria redigi poſſunt omnia officia, & obligationes hujus ſtatus; nam ratione Dei illam communicantis perſonis quibuſdam tamquam imaginibus ſuis, exemplum Filii Dei in Templum profecti ſimul ac ingreſſus eſt in Jeruſalem, ibique prohibentis profanationem, & mala, quæ ibi patrabantur, docet eos uti debere ſua dignitate, atque auctoritate, ut ipſe honoretur, quod in prima parte videbimus: deinde ratione hominum aliorum, ſuper quos elati ſumus, ſuadet nobis lenitatem, & modeſtiam, ut ea, quam habemus, utamur poteſtate, ut de omnibus bene mereamur: *Ecce Rex tuus venit tibi manſuetus*: Matth. 21. Et denique ſi hanc magnitudinem conſideramus ratione poſſidentium illam, videbimus modum, quem ſervare debent fugientes faſtum, & luxum, & nunquam obliti vanitatis rerum omnium terrenarum, juxta exemplum Filii Dei. Quæ tota erit Sermonis hujus partitio.

Vide in Tomo I. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum; Dignitas.

Dicite Filiæ Sion; ecce Rex tuus venit tibi manſuetus. Matth. 21.

II. Argum. De Præparatione ad Sanctam Communionem.

Quod ſpectaculum, Fideles, hodierna die nobis objicit Evangelium! Jesus in honore, ac nitore, poſtquam fuit prototypus humiliationum omnium, & nos docuit verbo, & exemplo exinanitionem, & mundanæ gloriæ contemptum? Numquid hic eſt Salvator hominum, quem intra paucos dies videbimus opprobriis ſaturatum, ille qui hodie Jeroſolymam ingreditur inter confluentis populi plauſus? Quid ſibi vult, quæſo, hæc pompa, hæc magnificentia, & totus hic apparatus? Num interrogabit aliquis, quidquam ſimile huic accidit, quod victimis, quæ lemniſcis exornari conſueverunt, cum ad Aras adducerentur ſacrificandæ? Ita proculdubio dicet aliquis, inſignius reddere cogitat ſupplicium ſuum ductus in triumphi ſpeciem per magnæ hujus civitatis vias, antequam trahatur inter clamores inimicorum ſuorum, qui ſunt de morte illius triumphaturi. An potius oſtendere cupit, mundum magnum exigere fœnus ſuorum gaudiorum, pomparum, & dignitatum? Profecto hodierna die hominum Salvator triumphas, verum intra ſex dies tota hæc magnificentia in triſtem ſupplicii tui apparatum convertetur: hodie tibi dantur flores in hujus pompæ ornatum, ſed aliquando ſpinarum dolorem experieris; Rami palmarum tibi offeruntur, ſed non pertranſibit hebdoma, antequam in flagella immutentur. Te ſuper ſtratas veſtes deducunt, ſed intra paucos dies veſtibus tuis expoliaberis. Fateor Auditores omnes hos ſenſus dignos eſſe meditationibus veſtris; ſed per vos, mihi liceat tempori inſervire, & alium vobis ſenſum ſuggerere, qui quamvis potius myſticus videatur, non ideo minus verus erit, & ex quo ſpero fore ut fructum uberiorem percipiatis; videlicet hunc Salvatoris ingreſſum in Jeruſalem, illum exhibere nobis, quem facturus eſt in animas noſtras in hac Paſchatis ſolemnitate per communionem; & hujus pompæ apparatum nobis veram adſtruere ideam præparationis, cum qua nobis ad eam diſponere debemus. Et ſane ſi obligatio, quam nobis imponit Eccleſia, non exigeret ut hoc faceremus cum omni, qua id faciendum eſt diligentia, conſideratio ſola divinitatis illius, qui venit in nos, me cogit, ut ſemel ſaltem ad vos loquar de receptione a nobis illi facienda. Quapropter hodierna die verba faciens de præparatione a nobis adhibenda, ut digne communicemus, mihi mens eſt vobis in parte priori aperire cauſſas, quibus id facere tenemur, & in poſteriori oſtendere quænam peculiariter eſſe debeat hæc præparatio.

Pro parte priore ratio prima deſumitur ex dignitate venientis in nos; neque enim ſolum eſt aliquis terræ hujus Princeps, ſed ſupremus terræ, cælique dominator, & oſtendendum eſt Deum nunquam ſe hominibus communicaſſe, quominus tamquam neceſſariam conditionem quæſierit, ut homines ſeſe ad illum recipiendum diſponerent, veluti in Incarnatione. Ratio altera modus eſt, quo ſe nobis dat tamquam in cibum, ut cum nobis unum, & idem fiat per arctiſſimam omnium affinitatem. Ponenda igitur eſt relatio inter duos hoſce terminos Deum, & hominem; quod nonniſi per ſanctitatem fieri poteſt. Tertia ratio finis eſt propter quem venit ad nos, ſcilicet, ut per ſe ipſum nobis ſua dona, & gratias communicet, At nunquam Deus præter ordinem gratias hominibus largitus eſt, quin popoſcerit, ut illi quoque pro virili parte ſe ad illum recipiendum diſponerent: igitur a fortiori hoc fieri vult, ut recipiatur in hoc divino Sacramento, quod præſtantiſſimum eſt donorum omnium, quæ hominibus contulit.

Pro altera parte, melior diſpoſitio, quam ad illum recipiendum afferre debeamus, eſt rationem imitari, qua ſe nobis impertit. Ad id videre, quod in Cœnaculo operatus eſt, ut hoc inſtitueret Sacramentum. Sed hæ diſpoſitiones ad duas potiſſimum redigi poſſunt; quarum prima eſt immunitas ab omni lethali ſorde, cujus figura eſt pedum ablutio; Peccata in Pœnitentiæ Sacramento eluenda ſunt. Altera eſt decentia, quæ conſiſtit in actibus, & praxi virtutum, quas exercere poſſumus antequam ad auguſtiſſimum hoc Sacramentum accedamus, videlicet deſiderii ardentis illius recipiendi, profundæ humilitatis, confidentiæ, amoris, &c.

Vide in Tomo I. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum; Communio.

Dicite filiæ Sion: Ecce Rex tuus venit tibi manſuetus. Matth. 21.

III. Argum. De diſcrimine quod intereſt inter ſervire Deo, & ſervire mundo.

Hodiernum Evangelium nobis objicit jucundiſſimum Spectaculum, cum nobis videndum proponit populum Jeroſolymæ ex mœnibus urbis effuſum, ut obvius occurrat Jesu Christo in triumphi morem in civitatem introeunti. Poſſumus ne ſcire, quodnam ſit Jesu Christi in hoc triumpho conſilium; & cur poſtquam toto vitæ ſuæ curriculo humilitatem profeſſus eſt, ſub dierum ſuorum finem vivendi rationem immutare velle videatur? Si enim in Solitudinem receſſit, cum populus, quem miraculoſe aluerat in deſerto, ipſi regnum deferre voluit, cur hodierna die regnum acceptat? Sed hoc interius regnum eſt, quo ſibi viam facit in corda noſtra illic habitaturus, eorumque poſſeſſionem aditurus: ſed mundus etiam cupidus regnandi in cordibus noſtris oſtentat ſua gaudia, ſuas pompas, ſuas illecebras, & quidquid nos allicere poteſt in partes ſuas, ita ut Deus, & Mundus hodierna die ſint tamquam duo domini, & Principes, qui viciſſim conantur homines in ſuam pertrahere ſervitutem: alter quidem nobis gaudia, voluptates, & quidquid ſenſus noſtros palpat, pollicetur; alter vero cruces, pœnas, & paſſiones exhibet; ſed per vos mihi dicere liceat, oculos, mentemque noſtram non omnino debere in exteriori harum promiſſionum ſpecie immorari. Mundus nos fallit, & jampridem hanc exeret artem, ita ut non amplius diſſimulet; & quamquam palam hoc facere profiteatur, tamen pleroſque mortalium habet ſectatores. Deus quoque, crederetis ne, & ipſe nos videtur fallere, pollicitus enim ſervientibus ſibi labores, & cruces, illas tanta perfundit dulcedine, ut famuli ſui eas ſibi cenſeant omnibus mundi deliciis præferendas, Ego vero hodierna die hunc errorem auferendum, ſi fieri poteſt, aggredior, oſtendens vobis in Dei ſervitute multo minora perferenda eſſe, quam in mundi famulatu, & gaudium, & voluptates, quæ in mundo guſtantur, non eſſe cum iis comparandas, quas Deus propinat ſibi inſervientibus.

Primum Deus dominorum omnium eſt optimus, quapropter intereſt noſtra illi ſervire, & ad mortem uſque in obſequio illius permanere. Primum Dominus eſt facilis, & commodus, qui nihil ſupra vires noſtras, nihil nimis arduum, & difficile jubet; qui contentus eſt modico, quod pro illius ſervitute præſtamus, & qui reſpicit potius affectum, & bonam voluntatem noſtram, quam magnitudinem operum, quæ facimus: ubi inſtituenda eſt comparatio, & videndum, quid in mundi aliorumque dominorum ſervitute perferendum eſt in omnibus ſtatibus, & conditionibus. Secundo dominus eſt plenus bonitate, & ſuavitate, quæ per unctionem gratiæ ſuæ mulcet, & lenit pœnas, & labores famulorum ſuorum; quapropter jure nobis affirmat, jugum

ſuum eſſe leve, & pondus ſuave. Tertio dominus eſt liberalis, qui rationem habet omnium meritorum noſtrorum, & qui non differt remunerationes ſuas in alteram uſque vitam, ſed in hac ipſa orditur per eas ſuavitates, & ſolatia, quæ ſibi inſervientibus largitur, & quibus ultra centuplum omnes labores noſtros remuneratur.

Secundo quid interſit diſcriminis inter Dei, & Mundi ſervitutem. Primo mundus crudelis, & non ferendus eſt dominus; Deus vero dominus eſt lenis qui ſua imperia ſuaviſſima cum caritate diſtribuit. Secundo Mundus eſt imperioſus, & moroſus, cui nunquam fere ſatisfieri poteſt; Deus vero dominus eſt indulgens noſtræ imbecillitati, & acquieſcens modico, quod illi præſtare valemus. Tertio Mundus eſt dominus infidelis, ingratus, qui multa quidem pollicetur, ſed qui fruſtratur ſpem ſervorum ſuorum, illiſque os ſublinit inani promiſſione; cum e contra Deus promiſſiones ipſas excedat, & ſit magnificus in remunerationibus ſuis.

Vide in Tomo IV. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: Servitus Dei.

PRO FERIA SECUNDA

MAJORIS HEBDOMADÆ.

Venit Jesus *in Bethaniam: fecerunt autem ei cœnam ibi.* Joann. 11.

I. Argum. Rationes propter quas eleemoſynam, & Chriſtianam Caritatem exercere debemus.

DEI Filius, Auditores, qui toties exercuit cum hominibus Caritatem, in hodierno Evangelio patitur camdem ſecum exerceri. Vix ille Bethaniam ingreſſus eſt, cum Martha ipſius Hoſpita caritate ſuccenſa illi cœnam inſtituit, eique miniſtrandi ſibi honorem depoſcit. Soror illius Magdalena ſuper ejus pedes pretioſum effundit thimyama, cujus odor domum totam pervadit. Jesus Lazarum fratrem earum a morte ſuſcitaverat, ideoque tanta cum largitate exceptus fuit, ita ut Judas infelix ſcandalizatus palam profeſſus fuerit illam profuſionem melius impendendam fuiſſe in pauperes, quod Salvator ipſe non negaviſſet, ſi vera caritatis ratio ex illius ore propoſitionem hanc extorſiſſet. Sed hinc docemur, ſeu caritas fiat in illo ipſo, ſeu in aliis nomine ipſius, & propter ejuſdem amorem, ſemper tamen ab ipſo recipi, & illum ipſum objectum, & cauſſam eſſe. Voluit igitur dare hanc duabus ſororibus caritate flagrantibus conſolationem, ut ſibi eſurienti opem ferrent; & dicere poſſent aliquando ſe aluiſſe, & miniſtraſſe illi in propria perſona, cum licebit aliis dicere, ſe illud ipſum præſtitiſſe in perſona eorum, qui repræſentant illum, ejuſque locum tenent in terra; Verum cum remuneratio non ideo minor futura ſit, nec minus acceptum beneficium, quam ſi eidem factum fuiſſet, mens eſt loquendi apud vos de hac caritate quæ eſt quoddam velut Evangelii compendium, & character, per quem voluit Dei Filius cognoſci veros Diſcipulos ſuos, & docendi hodierna die modum, quo amare debemus proximum noſtrum, eique opem ferre, utque vobis perſuadeam, ut hac obligatione, & officio perfungamini, illam conſtituo in tribus Chriſtianæ caritatis officiis, quæ nos totidem validis rationibus adigit.

Primum eſt amor, quem debemus proximo, & qui palam nobis præſcriptus eſt.

Alterum eſt amor, quem debemus Deo, qui in perſona pauperis petit a nobis eleemoſynam, & caritatem.

Tertium denique eſt amor, & caritas, quam nobiſmet ipſis debemus, quoniam eleemoſynam erogantes infinita bona percipimus, quæ tres erunt ſermonis partes.

Vide in Tomo II. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: Eleemosyna.

Pauperes ſemper habetis vobiſcum, me autem non ſemper habetis. Joann. 11.

II. Argum. De Avaritia.

Non deeſt obſtupeſcendi ratio videntibus Filium Dei hodierna luce præferre naturale corpus ſuum myſtico, poſtquam palam ſenſus ſuos protulit in gratiam pauperum, & profeſſus fuerit, ſe rationem habiturum beneficiorum iiſdem collatorum, perinde ac ſibi collata fuiſſent. *Amen dico vobis, quod uni ex minims meis feceritis, mihi feciſtis*... Tamen in hodierno Evangelio ſuſcipit partes Magdalenæ contra nonnullos ex diſcipulis ſuis, qui muſſitabant de profuſione a ſancta hac Pœnitente facta pretioſi unguenti, cujus pretium, ajebant, melius impendi poteſt in operibus caritatis, quæ Salvator ipſe toties commendaverat. Quod ad me attinet nullus dubito, ſi Judas vero actus zelo pauperum ſolatium quæſiviſſet, Salvatorem ipſum præ ceteris fuiſſe probaturum; verum cum hic merus eſſet prætextus ad tegendam damnabilem illius avaritiam, & cum e contra caritas Magdalenam impelleret ad conſecrandum pedibus Salvatoris, quidquid habebat pretioſiſſimum; opus fuit admirabilis Sapientiæ Incarnati Verbi, Pœnitentis hujus factum probare, ſimulque iis, qui inde ſcandalum hauſerant, oſtendere, nunquam illis defuturam occaſionem exercendæ caritatis in pauperes, qui nunquam erant defuturi; unde factum eſt, ut Dominus noſter Judæ avaritiam redargueret, atque execraretur. Et ſane tria efficere debent avaritiam omnibus hominibus odioſam, iiſque horrorem extremum inſpirare, videlicet id, quod efficit, ut illi amittant, faciant, & patiantur.

Primo enim facit, ut amittant animi tranquillitatem, cordis pacem, Dei, hominumque amicitiam.

Secundo facit, ut plurimas patrent iniquitates, & injuſtitias, ut abradant nonnihil ex familiæ ſtipendiis, ut opifices mercede fruſtrentur, & parcant ſumptibus, qui neceſſarii ſunt ad inſtitutionem, & eruditionem filiorum.

Tertio facit, ut ſexcentas patiantur contumelias, ſexcenta devorent opprobria, ſexcentaſque curas, & labores non ferendos ſuſtineant.

Vide in Tomo I. Bibliothecæ Mor. Evang. Titulum: Avaritia.

Aliter efferri poteſt Argumentum hoc de Avaritia.

In eodem argumento poteſt etiam oſtendi.

Primo Avaritiam, & adhæſionem bonis terrenis maximum eſſe obicem ad ſalutem.

Secundo pauciſſimos eſſe Chriſtianos ab hac immunes cupiditate, quod docet experientia in ſingulis fere ſtatibus, & conditionibus vitæ.

Quare unguentum hoc non veniit trecentis denariis, & datum eſt egenis? Hoc autem dicebat, non quia de egenis pertinebat ad eum, ſed quia fur erat. Joann. 11.

III. Argum. De Reſtitutione.

In hodierno Evangelio, Fideles, occurrunt duo, quæ ex Patrum ſententia nobis exhibent duos uſus varios, in quos Pœnitentia hujus vitæ bona debet convertere; & ſunt illos impendere partim in opera caritatis, & partim in opera Juſtitiæ. Magdalena eſſe nobis poteſt exemplo priorum; Cum enim legitime ea poſſideret bona, quibus fruebatur, illa in ſanctum uſum convertit conſecrans Filio Dei, ut ſibi Judicii ſui miſericordiam flecteret, & uberiorem criminum ſuorum veniam mereretur. Sed Judæ infelicis reprobatio nobis ſimul perſuadere debet, quam periculoſum ſit non ſatisfacere operibus Juſtitiæ, quæ ſunt reddere proximo, quod ſuum eſt, & reſtituere bonum, quod illi fuit ademptum; etenim alioquin nulla eſſe poteſt vera pœnitentia, vel peccatorum remiſſio. Apoſtolus hic factus Apoſtata per inſanam hanc cupiditatem, qua fiebat, ut in privatos uſus converteret creditam ſibi pro egenorum neceſſitatibus pecuniam, & miſera hac animi perturbatione victus, quæ hodierna die pleroſque mortales excæcat, noluit converti, quod fecit Magdalena, quamvis non deeſſent illi gratiæ neceſſariæ, & ſatis validæ ad id efficiendum; quia prima pœnitentiæ ſuæ conditio erat reſtituere id, qdod retinebat injuſte.

Ecce Auditores lectiſſimi maximus obex, qui hodierna quoque die vetat, ne plerique hujus mundi locupletes convertantur. Non deſunt, qui aliquot erogent eleemoſynas, & alia exerceant opera caritatis, ſed pauci videntur, qui Juſtitiæ opera exerceant, male parta reſtituentes; quamvis utrumque ſit neceſſe ad criminum ſuorum veniam obtinendam, & juſtam ſanctificationem faciendam. Memini, me jam de prioribus ad vos locutum fuiſſe, cum verba facerem de eleemoſyna, & caritate erga proximum exercenda: quare fert animus hodierna die de actionibus Juſtitiæ verba facere, ex quarum numero maximæ neceſſitatis eſt reſtitutio bonorum, quæ male parta fuerunt, & quæ mala fide retinentur. Hoc argumentum eo magis eſt neceſſarium, quo frequentius eſt hoc peccatum, & quo infrequentior, & difficilior eſt alienorum bonorum reſtitutio. Quidquid pertinet ad argumentum tanti momenti, in tres colligo propoſitiones, quæ tota erunt ſermonis hujus partitio.

Prima eſt nihil eſſe facilius, & vulgatius, quam aliquid alieni habere, quamvis paſſim omnes ſibi perſuadeant, ſe toto Cælo ab hoc crimine abeſſe.

Secunda nihil eſſe difficilius quam reddere, ubi ſemel aliquid nobis tamquam proprium vindicavimus, propter cauſſas, quæ prætexuntur, & obices, qui incidunt.

Tertia denique nihil eſſe, quod magis urgeat, & magis inevitabile ſit, quam reſtituendi neceſſitas.

Vide in To. II. Bibliotheca Mor. Evang. Titulum: Furtum.

PRO FERIA TERTIA

MAJORIS HEBDOMADÆ.

Stabat juxta crucem Jesu *Mater ejus.* Joann. 19.

I. Argum. De Doloribus B. Virginis prope Crucem Filii.

SI ex Sancti Auguſtini Sententia, glorioſa Virgo abſolutiſſima fuit imago Filii ſui, qui Deus ſimul erat, & homo; mihi videtur, Fideles, addi etiam poſſe, eamdem nunquam melius ipſum repræſentaſſe, quam in ſtatu paſſionum ipſius;